

Partner voor de publieke sector

Georganiseerd overleg sector Defensie
Sectoroverleg Defensie (SOD)

CAOP
Postbus 556, 2501 CN Den Haag
Lange Voorhout 13, 2514 EA Den Haag
KVK-nummer 41158878

Contact: Vanessa Swens
Telefoon: 070-376 57 57
E-mail: v.swens@caop.nl
Datum: 15 december 2025
Bijlage:
Ons kenmerk: 25.0834
Project-/zaaknummer: G.1.01

Onderwerp

Deelverslag van de vergadering van het Sectoroverleg Defensie (SOD) op woensdag 26 november 2025 van 09.00-13.14 uur in de Prinsessenzaal, gebouw V2, van de Kromhoutkazerne te Utrecht

Aanwezig

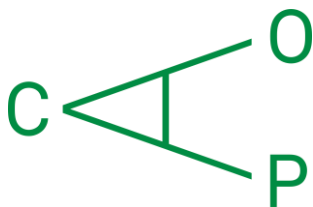
Van de zijde van Defensie: B. de Greeff (vz), N. van der Elst, L. de Haan, B. Rooijackers, T. Schobbers, M. Suwout

Van de zijde van de centrales: J. Debie, T. de Jong, R. van Riel, (AC), R. van Deelee, S. Schuitema (ACOP), S. Hop, J. Kropf (CCOOP), J. ten Berg (CMHF)

Van de zijde van het secretariaat (CAOP): V. Swens

Agenda (SOD/25.0731.1)

1. Opening, mededelingen, vaststellen agenda
2. Verslag en actiepuntenlijst van 4 november 2025 (SOD/25.0726 + 1 bijlage)
3. Voorstel groeiplan Defensie (SOD/25.0411 + 1 bijlage, SOD/25.0421 + 1 bijlage, SOD/25.0659, SOD/25.0697)
4. Naleving SOD-afspraken 17 december 2024 (SOD/25.0021 + 1 bijlage)
5. Voorwaardelijk ontslag (AP/25.0350 + 1 bijlage)
6. Concept beleidsvoornemen LRP 1734 JKB Schieten van het CLAS (REO/25.0123)
7. Aanstelling burger als brigade-generaal (SOD/25.0297)
8. Rondvraag en afsluiting

Agendapunt 1: Opening, mededeling en vaststelling agenda

De voorzitter opent de vergadering om 09.00 uur en heet de aanwezigen welkom op deze voor het SOD bijzondere locatie. Normaal gesproken vinden de vergaderingen plaats in Den Haag, met andere vergaderfaciliteiten zoals sprekersmicrofoons. De voorzitter zegt dat dit iets van de deelnemers vraagt als het om vergaderdiscipline gaat.

Mededelingen

Er zijn geen mededelingen.

Vaststelling agenda

De voorzitter stelt voor om het deelverslag te behandelen en vast te stellen en daarna over te gaan naar agendapunt 3. Defensie heeft een schriftelijke reactie op de actiepuntenlijst gestuurd en dit stuk is niet geagendeerd. Als er geen opmerkingen over zijn kan dat zo blijven en als er wel behoefte is om het te behandelen dan zal het na agendapunt 3 worden geagendeerd. Desgevraagd door de voorzitter maakt geen van de centrales bezwaar tegen dit agendavoorstel.

Agendapunt 2: Verslag en actiepuntenlijst van 4 november 2025 (SOD/25.0726 + 1 bijlage)

De voorzitter vraagt of er opmerkingen zijn over het deelverslag van 4 november 2025.

De heer Kropf heeft twee opmerkingen:

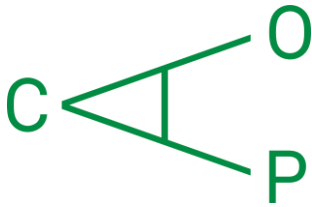
- Pagina 8 – Hier staat een actiepunt waar nog geen opvolging aan gegeven is, namelijk dat een gedeelte van het deelverslag van 30 september 2025 door de secretaris zou worden uitgeschreven. Dat dit nog niet is gebeurd is op zich niet zo erg, maar op pagina 16 staat dat het bedoelde verslag is vastgesteld. Dat is wat de heer Kropf betreft niet het geval want er wordt nog gewacht op het stuk dat uitgeschreven moet worden. De voorzitter reageert instemmend. Het uitgeschreven stuk volgt nog.
- Pagina 25 – Hier staat een actiepunt dat niet als actiepunt gemarkeerd is met een 'pm' en dus ook niet in de actiepuntenlijst is opgenomen. Het betreft de regel "Defensie gaat zich beraden en zal vervolgens een definitief voorstel voorleggen." De heer Kropf verzoekt om in het verslag een 'pm' te plaatsen en dit nog openstaande punt op de actiepuntenlijst toe te voegen. Hij heeft namelijk nog geen definitief voorstel gezien. De voorzitter zegt dat dit in het verslag zal worden aangepast.

Agendapunt 3: Voorstel groeiplan Defensie (SOD/25.0411 + 1 bijlage SOD/25.0421 + 1 bijlage, SOD/25.0659, SOD/25.0697)

De voorzitter hoopt met betrekking tot het Groeiplan Defensie vandaag een punt te kunnen zetten en gaat ervan uit dat alle partijen hiernaar streven. Zij zullen immers allen gebaat zijn bij het resultaat, zijnde een sneller en slagvaardiger reorganisatieproces. De voorzitter stelt voor om de brief (SOD/25.0411) wederom gestructureerd af te gaan. Vorige keer hebben partijen zich gebogen over de definitie en deze keer zou de voorzitter willen starten bij de studiefase. Aan het eind komt dan ook de definitie weer aan de orde en na de behandeling van het reorganisatieproces zou zij het graag ook nog willen hebben over de KSO-normen. Zij geeft het woord aan mevrouw De Haan.

Studiefase

Mevrouw De Haan start zoals gezegd bij de studiefase. De centrales hebben opgeroepen om in te gaan op eerder door hen gestelde vragen en gemaakte opmerkingen en dit zal ook gedaan worden. Het zullen voornamelijk de vragen en opmerkingen vanuit de vergadering op 8 juli jl. zijn, die vooralsnog niet formeel besproken zijn. Spreker vraagt de centrales om het vooral aan te geven als er volgens hen toch iets gemist

wordt. Als dat gebeurt is dat niet bewust gedaan, zoals zij vorige keer ook heeft aangegeven. Defensie wil het stuk per fase doorlopen zodat er niet allerlei punten door elkaar heen gaan.

In het Groeiplan Defensie, een samenvoeging van de Bijlage groei en de aanvullende voorstellen die Defensie in de WG AP heeft gedaan, is de enige zichtbare wijziging in de studiefase dat het beleidsvoornemen niet meer standaard zal worden aangeboden in de io REO of WG REO. De zorg die de centrales hebben geuit is dat zij dan niet tijdig geïnformeerd worden, maar zij hebben tevens aangegeven het een semantische discussie te vinden als het gaat over waarom dit wel of niet noodzakelijk zou zijn. Voor Defensie is het echter een belangrijk punt omdat het een overlegmoment in het gehele proces scheelt. Defensie vindt het daarbij wel belangrijk dat de medezeggenschap tijdig betrokken is en het beleidsvoornemen wel ontvangt. De inhoud van het beleidsvoornemen is eigenlijk exact hetzelfde als de eerste zes hoofdstukken van het reorganisatieplan, dat wel de kant van de centrales op gaat. Defensie heeft gemeend dat de centrales hiermee toch de kans krijgen om tijdig geïnformeerd te worden over wat er voorligt, hierover een standpunt kunnen vormen en op die manier hun rol kunnen vervullen. De centrales hebben hierop laten weten liever aan de voorkant eerder betrokken te worden om Defensie zo nodig nog bij te kunnen sturen of te attenderen op iets dat Defensie vergeten is.

Op dit punt wil Defensie de centrales tegemoetkomen door het beleidsvoornemen, in de vorm van de eerste zes hoofdstukken van het reorganisatieplan, in de studiefase ter informatie aan te bieden. De centrales kunnen daar ter advisering op reageren, zonder dat er tot behandeling van het beleidsvoornemen moet worden overgegaan. De daadwerkelijke behandeling gebeurt in de besluitvormingsfase. Zodoende wordt rolzuiverheid behouden en worden de centrales alsnog tijdig betrokken. Defensie hoopt hiermee invulling te geven aan de wensen die de centrales op 8 juli hebben aangegeven. Mevrouw De Haan vraagt om de reacties van de centrales.

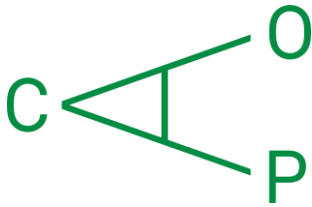
Wat de heer Ten Berg betreft is het een prima invulling van de gestelde vragen en gemaakte opmerkingen. De CMHF kan zich in deze oplossing vinden.

Hetzelfde geldt voor de heer Debie. Ook zijn centrale hecht eraan zicht te houden op wat er gebeurt en daar is benoemde informatie voor nodig. Er wordt een mogelijkheid geboden om advies aan Defensie uit te brengen en Defensie bepaalt vervolgens zelf wat er met dat advies gebeurt. Dat is de kern van de afspraak die partijen kunnen maken.

De heer Schuitema vindt het eveneens een werkbare oplossing.

De heer Kropf wil twee dingen opmerken. Ten eerste is het niet zo dat Defensie de centrales tegemoetkomt. Wat er is, is er en daar bewegen partijen nu vandaan. Dat is wat spreker betreft echt een andere werkelijkheid. Ten tweede wil hij kort reageren op wat zijn collega van het AC zei. Dat het aan Defensie zelf is om te bepalen wat ze met het advies doet klopt weliswaar voor dit stadium, maar daarna volgt het formeel. Dit wil hij ter aanvulling nog even gemarkeerd hebben. De heer Debie bevestigt dat hij de formulering zo gekozen heeft omdat het over de studiefase gaat.

De voorzitter dankt de centrales voor de heldere toevoegingen en stelt dit punt vast. Spreker nodigt mevrouw De Haan uit om met het volgende punt verder te gaan. De heer Kropf wil echter eerst nog reageren op het 'vaststellen'. Er wordt in de bespreking namelijk wel altijd even het einde afgewacht. Het kan niet zo zijn dat er straks wordt gezegd dat er vijf punten vastgesteld konden worden en 80% dus binnen is. De voorzitter heeft slechts willen samenvatten dat dit punt voor wat betreft de discussie afgerond is.

Besluitvormingsfase

Mevrouw De Haan vervolgt met de besluitvormingsfase. Het punt dat Defensie ten opzichte van de Bijlage groei heeft toegevoegd is dat er niet standaard meer een mondelinge behandeling is van een reorganisatieplan, maar dat dit in eerste instantie schriftelijk gaat met een pieptermijn van 10 werkdagen. Binnen de pieptermijn kunnen de centrales aangeven of een mondelinge behandeling inzake de personele aspecten nodig is. De centrales hebben hierbij vragen gesteld, zoals over de termijn van de pieptermijn en de handelwijze in geval van escalatie. Defensie stelt voor om de normale escalatieprocedure zoals deze voor de huidige io REO geldt te hanteren. Dit betekent dat het plan in de io REO wordt behandeld als de centrales dit middels piepen hebben verzocht, escalatie gebeurt naar de WG REO en in een enkel geval staat de gang naar het SOD ook open, als meerdere partijen daaraan hechten. Dit komt gewoon overeen met de overlegafspraken die in het SOD van 17 december 2024 zijn gemaakt. Voordat de bespreking verder gaat zegt spreker graag te horen of voornoemde afdoende antwoord geeft op de vraag die destijds door de CCOOP is gesteld.

De heer Kropf heeft de helft van wat destijds is ingebracht nog niet terug gehoord. Zo was er bezwaar tegen de piepbrief, want dan kunnen er 100 plannen tegelijk worden aangeboden terwijl er normaal gesproken op de capaciteit van een io REO wordt gepland. Daarnaast staat in stap 4 dat de centrales kunnen piepen over de algemene personele aspecten maar spreker heeft destijds ook al aangegeven dat er in de ROR iets anders staat. De ROR is namelijk veel breder wat betreft aspecten waarop gepiept kan worden. Artikel 4a ROR zegt: *“Het overleg met de sectorcommissie Defensie richt zich op het bij de reorganisatie gehanteerde bijzondere arbeidsvoorwaardelijke instrumentarium en op de personele effecten van de reorganisatie voor zover deze raken aan het algemene personeelsbeleid voor de militaire ambtenaren en ambtenaren van het ministerie van Defensie.”* Het is lastig dat hier geen antwoord op is gegeven.

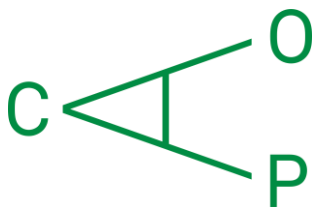
Ten aanzien van escalatie mist spreker in de terugkoppeling dat een plan ter kennisname of ter behandeling kan worden aangeboden, zoals in het huidige model. Er staat nu dat een plan na behandeling per definitie ter kennisname aan de WG REO wordt aangeboden.

Mevrouw De Haan zegt dat er verschillende wegen zijn voor een reorganisatieplan. Niet alle scenario's zijn in het Groeiplan Defensie beschreven omdat het een summier samenvatting is van het proces zelf. Als er ten aanzien van een plan geen opmerkingen zijn of er wordt niet gepiept in de io REO dan wordt het plan inderdaad ter kennisname aangeboden aan de WG REO. Dat is conform de huidige werkwijze dus dat verandert niet. Wat wel anders is, is dat de centrales het plan schriftelijk ontvangen. Op het moment dat er wordt gepiept gaat het over naar behandeling. De centrales ontvangen dus ook een piepbrief en geen informatie- of behandelbrief. Wanneer er gepiept wordt, wordt het een brief ter behandeling voor de io REO en als er niet wordt gepiept wordt het een brief ter kennisname voor de WG REO. Vanaf daar lopen de normale paden zoals de overlegpartijen gewend zijn.

De heer Schuitema komt terug op wat de heer Kropf zei, dat het problematisch is als er 100 plannen tegelijk worden aangeboden. Als dat gebeurt zal spreker 99 keer piepen en 1 plan behandelen. Hij neemt aan dat Defensie dat ook wel snapt. Spreker deelt die zorg van de heer Kropf in ieder geval niet.

De heer Ten Berg en de heer Debie zeggen te kunnen leven met het voorstel van Defensie. Volgens de heer Debie is het eigenlijk de procedure zoals partijen al hebben, maar de heer Kropf is het daar absoluut niet mee eens. Hij neemt daarom afstand van deze woorden van de heer Debie.

De CCOOP is principieel tegen het aanbieden als piepbrief. Het zou gewoon een behandelstuk moeten zijn waarbij de centrales bezien of zij afzien van behandeling. Dat is echt een andere werkwijze. Defensie vraagt altijd heel veel vertrouwen van de centrales, maar dat zou volgens de heer Kropf dan ook andersom moeten werken. Defensie moet erop kunnen vertrouwen dat als de stukken goed worden aangeboden, de centrales

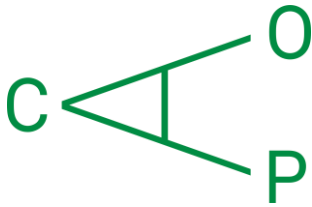

regulier zullen afzien van behandeling. Het effect van de door Defensie voorgestelde wijze zal daarentegen zijn dat er gepiept wordt omdat centrales de grote aantallen plannen die tegelijkertijd worden aangeboden niet tijdig inhoudelijk kunnen beoordelen en afdoen. Hij hoort wat zijn collega zegt, dat hij de zorg niet deelt maar als alle defensieonderdelen maar 5 plannen zouden indienen zijn het er alsnog 35 in totaal. Dan kan er wel gezegd worden dat er dan 34 keer gepiept wordt, maar de CCOOP doet dat alleen als zij het plan inhoudelijk heeft kunnen bekijken en dat gaat dus nooit lukken. Het zou ook betekenen dat als er wel gepiept wordt, de structuur volledig weg is omdat er daarna bekeken moet worden op welk moment het plan in een io REO aan bod kan komen. De heer Kropf is dan ook bang dat dit averechts gaat werken en herhaalt welke werkwijze hij zelf voorstaat, namelijk de plannen gewoon ter behandeling aanbieden en als de kwaliteitsslag doorgaat zoals nu het geval is dan zullen veel plannen alsnog schriftelijk worden afgedaan.

Mevrouw De Haan benoemt dat het gesprek gestart is omtrent de kwaliteit van de plannen die niet goed genoeg was en waar de centrales zorgen over hadden. Spreker is blij om te horen dat de kwaliteit de afgelopen periode omhoog is gegaan, zoals de centrales ook in het vorige SOD hebben aangegeven. De kwaliteit was destijds immers een twijfel waar het gaat om de pieptermijn, omdat de centrales bang waren dat zij vanwege onvoldoende kwaliteit iedere keer zouden moeten piepen. Voor wat betreft het aantal plannen heeft Defensie echt een stap bij gezet als het gaat om de bedrijfsvoering en inzage daarin. Er is een dashboard gebouwd zodat de reorganisatieplannen beter gepland kunnen worden. Op die manier probeert Defensie de zorg die de heer Kropf beschrijft te ondervangen en meer naar de toekomst toe voor te sorteren op wat er op partijen afkomt. Wel is er begrip voor dat een pieptermijn van 10 werkdagen misschien wat kort is op het moment dat de centrales meerdere plannen tegelijkertijd ontvangen. Daarom stelt Defensie voor om hier een termijn van 15 werkdagen van te maken, waarbij het wel fijn is als de centrales binnen 10 werkdagen aan kunnen geven of zij wel of niet zullen piepen zodat Defensie alvast een geschikt overlegmoment kan vinden. De centrales hebben voorts de tijd om hun brief op te stellen met een motivatie die aangeeft waarover zij het gesprek willen voeren. Het is namelijk wel echt een wens vanuit de defensieorganisatie dat als er gepiept wordt, het helder is waar de vraag van de centrales over gaat, waar er extra toelichting over nodig is, of wat de kritiek of de feedback van de centrales is.

De heer Ten Berg zegt zich grotendeels in dit voorstel te kunnen vinden. De feedback dient volgens hem wel op hoofdlijnen te zijn want als het te gedetailleerd wordt, wordt het een kwestie van vraag op vraag op vraag die gesteld wordt en dan blijft het heen en weer gekeukt worden en zullen partijen elkaar op een gegeven moment kwijt zijn. De CMHF kan zich dus vinden in dit voorstel als de afspraak gemaakt kan worden dat Defensie ook bij feedback op hoofdlijnen tot snelle behandeling in de io REO overgaat en er niet oeverloos vragen over en weer blijven gaan want dat kost veel tijd. Mevrouw De Haan verzoekt om dan wel informeel afstemming te zoeken met het betreffende defensieonderdeel zodat er daadwerkelijk een effectieve vergadering kan plaatsvinden.

De heer Kropf wordt er steeds verdrietiger van. Het is het bekende probleem: Defensie maakt een planning zodat Defensie weet waar zij aan toe is en de centrales krijgen straks piepbrieven waar de mensen niet voor beschikbaar zijn omdat ze ook toevallig een keer met vakantie zijn. In de 6 maanden voorbereidingsstijd die Defensie neemt om stukken te schrijven moeten de centrales dan ook nog binnen 10 dagen vertellen dat ze piepen en vervolgens binnen 5 dagen stukken opleveren, om het leven van Defensie zo gemakkelijk mogelijk te maken. Spreker is er wel een beetje klaar mee dat de centrales daarbij ook nog informeel overleg moeten plannen. Bij zijn centrale probeert men binnen de 38u per week werken te blijven, maar er komt zo wel heel veel druk op de mensen te staan en daar is hij erg huiverig voor. Er vallen overal mensen om en de werkdruk wordt op deze manier gigantisch, alleen maar omdat Defensie het dan zo goed kan voorbereiden.

De heer Schuitema vraagt verduidelijking, want het is voor hem niet helder of Defensie een pieptermijn van 10 werkdagen of van 15 werkdagen voorstelt. De voorzitter en mevrouw De Haan zeggen dat het om een termijn van 15 werkdagen gaat, waarop de heer Schuitema concludeert dat er 15 werkdagen zijn om te piepen. De verwarring ontstaat bij hem omdat Defensie het ook had over 10 werkdagen. Mevrouw De Haan licht toe dat gevraagd werd om binnen 10 werkdagen aan te geven dat er gepiept wordt zodat Defensie alvast kan gaan plannen maar de piep zelf hoeft dan nog niet binnen te zijn. Dit lijkt de heer Schuitema niet handig want als zijn centrale 11 dagen nodig heeft om daarover te besluiten en het niet redt, dan zal deze piepen om het piepen terwijl mogelijk uiteindelijk blijkt dat er niet gepiept wordt. Spreker stelt voor om gewoon 15 werkdagen aan te houden, waarbij het tevens zo kan zijn dat er bijvoorbeeld bij 13 werkdagen gepiept wordt. Het is ook afhankelijk van het aantal plannen, waarbij hij ervan uitgaat dat er bij Defensie 'common sense' is en de plannen niet allemaal tegelijkertijd op de centrales worden afgevuurd want dan wordt de argumentatie dat het te veel is en wordt er op alles gepiept. Er moet een samenwerking hierin ontstaan. Defensie kan ervan uitgaan dat als de ACOP binnen 2 dagen al weet dat ze zal piepen, dat ook binnen 2 dagen kenbaar zal worden gemaakt maar de termijn van 15 dagen blijft wat de heer Schuitema betreft wel gewoon een termijn van 15 dagen.

De heer Kropf wil opmerken dat hij zojuist aansloeg op '10 dagen piepen en 5 dagen om je een slag in de rondte te schrijven' maar nu hij hoort dat de pieptermijn 15 werkdagen is waarbij de centrales proberen om zo snel mogelijk met een reactie te komen, heeft ook hij hier vrede mee. Hij ondersteunt dus het betoog van de heer Schuitema maar namens de voorzitter werd eerder een ander antwoord gegeven.

Ook de heer Debie is van mening dat partijen deze werkwijze gewoon moeten gaan proberen. Als zij na een jaar gezamenlijk constateren dat het niet werkt, dan hebben zij tegen die tijd weer een gesprek.

De voorzitter stelt vast dat er overeenstemming is met betrekking tot de besluitvormingsfase.

De heer Kropf zegt hierop terug dat er nooit overeenstemming is tijdens de vergadering. De discussie is geslecht maar er komen straks weer een paar punten die er allemaal mee te maken kunnen hebben dus moet daar dan bij worden stil gestaan.

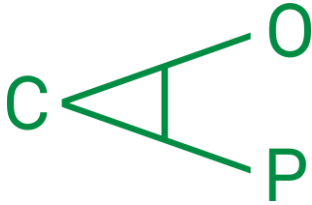
De heer Debie vindt het nog wel belangrijk dat uitgesproken wordt wat de scope is, naar aanleiding van de opmerking die de heer Kropf over de ROR maakte. Mevrouw De Haan antwoordt dat de ROR van toepassing is. De heer Debie dankt voor deze bevestiging.

Implementatiefase

Mevrouw De Haan meent dat dit het lastigste deel was om te reconstrueren en zij dringt er wederom bij de centrales op aan om het te laten weten als er iets vergeten wordt dat voor hen van belang is.

De eerste vraag is hoe de BCO REO geïnterpreteerd moet worden. Dit is volgens spreker een aantal keer langs elkaar heen gegaan, zoals ook zichtbaar is geweest in de laatste brief over het Groeiplan Defensie. De bedoeling van Defensie is geweest om de BCO los te trekken van de daadwerkelijke vulling. De heer Kropf onderbreekt mevrouw De Haan, waarop de voorzitter vraagt om even te wachten totdat mevrouw De Haan uitgesproken is. De heer Kropf wil echter aangeven dat er een gedeelte wordt overgeslagen, namelijk de gehele alinea die in de brief nog boven de BCO REO staat. Dit werd de vorige keer ook al gedaan. Als aan het begin is gezegd dat de volgorde van de brief wordt aangehouden omdat partijen elkaar anders kwijttraken, dan wil hij ook graag de volgorde van de brief aanhouden.

Mevrouw De Haan gaat terug naar het door de heer Kropf bedoelde gedeelte in de brief, over stap 1, 2 en 3. De CCOOP heeft een vraag gesteld over stap 1, waar staat: "*Indien noodzakelijk worden betrokken medewerkers geïnformeerd over hun uitgangspositie*". De CCOOP wil weten wat 'indien noodzakelijk' hier

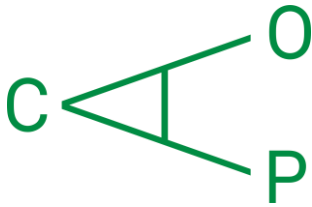
betekent. Spreker legt uit dat dit voor Defensie is wanneer de zittende medewerkers geraakt worden. Omdat het gaat over een Groeiplan Defensie is het goed mogelijk dat het om enkel plussen en niet gevulde stoelen gaat en dat niemand geraakt wordt en dus ook niemand geïnformeerd hoeft te worden. Uiteraard worden betrokken medewerkers geïnformeerd op het moment dat ze in een reorganisatie zitten. Eigenlijk zal dit altijd gebeuren maar voornoemde is de enige reden waarom dit erin staat.

De heer Kropf vindt dat er staat dat water niet nat is. Het ging er namelijk om dat, omdat niemand daadwerkelijk geraakt wordt en een codebrief krijgt, iedereen de kans heeft om zijn vinger op te steken op basis van een 'all users'-bericht. Op die manier kunnen mensen alsnog zeggen dat zij wel degelijk geraakt worden omdat zij het betreffende werk altijd doen. Bij een code 2+ en 3 wordt per definitie niemand geraakt want er is geen IST, behalve als er een 2+ is en de mensen op een 2+ zeggen dat het een generieke functie is en zij alsnog worden geraakt. Defensie geeft aan dat informeren in principe altijd gebeurt maar dan staat het hier in de tekst dus verkeerd. Dan moet 'indien noodzakelijk' geschrapt worden. De medewerkers worden gewoon geïnformeerd. Er komt een traject en als iemand denkt rechten te kunnen ontlenen moet hij zijn vinger kunnen opsteken. Dat is de crux van de vraag van de CCOOP. Mevrouw De Haan denkt dat beiden in feite hetzelfde zeggen. Defensie informeert de medewerkers om van hun uitgangspositie iets te kunnen vinden. Dat is eigenlijk niet anders dan het huidige proces dat wordt doorlopen. De heer Kropf leest wat er geschreven staat en niet wat er wordt bedoeld. Wat wordt bedoeld is inderdaad hetzelfde als wat hij bedoelt, alleen staat dat er niet. Dat moet dus goed opgeschreven worden. Mevrouw De Haan hoopt dat het nu wel voldoende verduidelijkt is, waarop de heer Kropf zegt af te wachten wat er straks op papier komt te staan.

Een andere vraag bij stap 1 betrof de vacaturestelling van minimaal 21 dagen, zo vervolgt mevrouw De Haan. Defensie wil een uitzondering maken voor de vakantieperiodes en dan met name de zomervakantie, en dan uitbreiden met een week (28 dagen). Zij verifieert of dit voldoende is en duidelijkheid geeft. De voorzitter constateert dat namens alle centrales instemmend wordt geknikt. De heer Kropf wil nog wel de oproep die eerder ook gedaan is herhalen, namelijk om goed te kijken of het personeel van de HR-afdelingen het allemaal wel aan kan. Er zijn overal uitbreidingen, behalve over het algemeen bij HR-afdelingen en dat zijn wel de mensen die al dit werk moeten gaan verzetten.

De heer Van Deelee is het op zich eens met de opmerking die de heer Kropf maakte over 'indien noodzakelijk' en verifieert of het dus gewoon iedereen betreft die in de betreffende reorganisatie valt. Dit bevestigt mevrouw De Haan. De heer Van Deelee vraagt waarom dat dan niet wordt opgeschreven, waarop mevrouw De Haan antwoordt dat Defensie dat heeft bedoeld neer te zetten maar dat het kan zijn dat niemand geraakt wordt omdat er een geheel nieuw iets gebouwd wordt. De heer Van Deelee wijst erop dat er een onderscheid is tussen mensen die in de reorganisatie 'vallen' of die erdoor 'geraakt worden' (dus waarbij de functie vervalt of iets dergelijks). Mevrouw De Haan zegt dat er daarom in de tekst staat dat 'betrokken medewerkers' worden geïnformeerd over hun uitgangspositie. De heer Kropf wil hier even op ingaan. Als er iets heel nieuws gedaan gaat worden zijn dat juist momenten waarop mensen hun vinger opsteken, want in het voortraject is men erg betrokken bij het hele nieuwe dat er nog niet is. Dat zijn juist de mensen die gelegenheid moeten hebben om zich te melden, omdat zij bijvoorbeeld al twee jaar als kwartiermaker met het voorbereidende werk bezig zijn. Juist bij hele nieuwe afdelingen denkt hij dat er mensen voor op de klep komen, meer dan wanneer er een uitbreiding van 20 naar 23 is bijvoorbeeld. In het geval van hele nieuwe afdelingen moet er zorgvuldig breder gekeken worden, via een all user mail of iets dergelijks. De voorzitter zegt dat deze punten al waren meegenomen om aan te passen en daarnaast neemt zij het punt mee dat de heer Kropf maakte, over dat er aandacht moet zijn voor de capaciteit bij de HR-afdelingen.

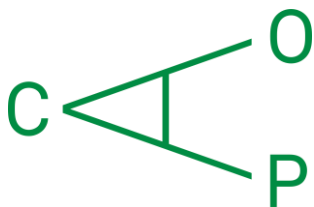
Mevrouw De Haan vervolgt met stap 2, waar eigenlijk een procesweergave van de BCO REO wordt gegeven. Spreker pakt daarom het stukje tekst dat eronder staat als toelichting over de BCO REO samen met de

tekst bij stap 2, zodat duidelijk wordt wat Defensie daarmee bedoelt. Bij stap 2 staat: *“Indien noodzakelijk worden ingediende heroverwegingen van betrokken medewerkers bij uitbreidingen behandeld in een BCO REO.”* Hier had ook BCO-2 kunnen staan, net zoals in de Bijlage groei, omdat er heroverwegingen worden behandeld. Wat anders is dan in de Bijlage groei is dat dit om een centrale structuur gaat: één BCO REO waarbij alle heroverwegingen vanuit alle defensieonderdelen worden behandeld. Dat is de enige vergelijking die met de BCO AV geldt, want meer overeenkomsten zijn er niet. Defensie heeft dit destijds voorgesteld omdat er in de BCO's, afhankelijk van het betreffende defensieonderdeel en de betreffende vertegenwoordigers namens de centrales, op verschillende wijzen afhandeling wordt gedaan bij de heroverwegingen die er naar voren komen. Op deze wijze wil Defensie dit proces meer stroomlijnen en één stem uiten over hoe er met de heroverwegingen wordt omgegaan. Wat er verder in staat is het uitgangspunt dat de BCO REO binnen 10 werkdagen na aanbieding van de heroverwegingen en het vacatureoverzicht wordt belegd. Dat is niets anders dan wat partijen nu ook al proberen te doen, maar dit is op deze manier nog eens herbevestigd. Voordat zij verder gaat wil mevrouw De Haan vragen of dit voor de centrales voldoende toelichting is op wat Defensie bedoelde met de BCO REO, als het gaat om de invulling daarvan en het vergelijk met BCO AV. Vanuit de laatste brief kreeg zij het idee dat dat namelijk nog niet voldoende helder was. De voorzitter vraagt de centrales of de toelichting tot zover helder is.

De heer Kropf zal het wel verkeerd begrijpen. Hij dacht dat de centrales antwoord zouden krijgen op de vragen en dat er geconcludeerd zou worden wat er is besproken. Het verhaal van zonet hebben de centrales al 14 keer gehoord dus hij begrijpt niet waar dit vandaan komt. De voorzitter geeft aan dat als dit gedeelte voldoende helder is, er doorgegaan kan worden naar het volgende deel. De heer Kropf meent misschien opnieuw te moeten vertellen wat de vragen zijn want er zijn helemaal geen heroverwegingen, om maar een kleinigheid te noemen. Mevrouw De Haan beaamt dat er staat: 'indien er heroverwegingen zijn' omdat het goed mogelijk is dat er in het geval van het Groeiplan Defensie geen heroverwegingen voorkomen en dan hoeft de BCO REO natuurlijk ook niet plaats te vinden. De reden waarom Defensie het heeft voorgesteld –en dat heeft Defensie eerder nooit echt goed kunnen toelichten- komt voornamelijk voort uit de constatering dat het voor de organisatie lastig is om te wachten op BCO-traject 2 en BCO-traject 3 om de organisatie te vullen. Daarom is in stap 3 ook opgenomen: 'Vulling organisatie'. Wat er dus mist is de BCO-3 die destijds wel in de Bijlage groei stond. Dat is eigenlijk de algemene procestoets die daar dan plaats zou vinden. Wat Defensie voorstelt is niet dat de centrales geen procestoets zouden moeten kunnen doen, maar Defensie wil dit loskoppelen van de vulling van de organisatie. In het Groeiplan Defensie wordt de gelegenheid gegeven om dat alsnog te doen door middel van een brief aan de WG REO. Wat Defensie daarvoor kan aanbieden, en wat de vorige keer ook is opgebracht, is dat de centrales inzage krijgen in het personeelsvullingsplan. In die hoedanigheid kunnen de centrales voor zichzelf alvast toetsen of de werkgever zich aan de afspraken houdt waaraan zij zich behoort te houden en wat tevens in wet- en regelgeving vastgelegd is. De centrales hebben destijds al aangegeven dat zij daar niet mee in kunnen stemmen maar het is voor Defensie wel echt een prangend punt als het om versnelling en slagvaardigheid gaat. Dat heeft niet te maken met hoe de centrales zich opstellen maar met het feit dat het een forse processtap is waar veel tijd in zit, ook aan de zijde van Defensie. Er gaat tijd naar de voorbereiding en er moet een extra overlegmoment worden ingepland waarbij het traject intern Defensie –dit ligt dus niet persé aan de centrales- gemiddeld 85 dagen duurt tussen een BCO-2 en een BCO-3. Dat moet fors korter wil Defensie daadwerkelijk sneller kunnen gaan vullen.

De heer Kropf zal het nog maar eens proberen, want deze langspeelplaat blijft weer hangen in dezelfde groef. Dit verhaal heeft hij nu 15 keer gehoord en hij heeft er 15 keer afstand van genomen. Het belangrijkste is dat er in dit verhaal nooit een BCO komt want er zijn geen heroverwegingen. Een heroverweging kan alleen als iemand een voornemen tot plaatsen of niet plaatsen heeft gehad en dat zit precies niet in het Groeiplan. Dat is het hele probleem en dit heeft hij nu al 15 keer herhaald. Er is geen heroverweging en er is dus geen BCO-2. Er kunnen wel mensen zijn die zich melden en die zouden besproken moeten worden. Dat

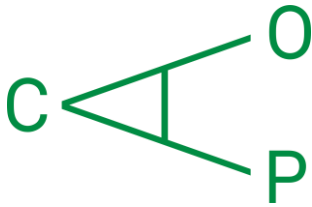
kan echter in één BCO en dan zit er dus geen tijd tussen een BCO-2 en BCO-3, dat heeft de CCOOP stelselmatig aangegeven. Het probleem ligt niet bij de centrales maar ligt volledig bij Defensie. De snelheid zit hier niet in. Het belangrijkste is dat er geen heroverweging is; dat is het verschil tussen een groei- en een reorganisatietraject. Als men erover valt dat er zo veel tijd zit tussen BCO-2 en BCO-3 terwijl er nooit een BCO-2 kan komen, dan klopt het verhaal niet.

De heer Van Riel moet wederom constateren dat de kennis op het gebied van reorganiseren niet helemaal voldoende is. Er wordt verwezen naar de tijdsperiode tussen een BCO-2 en BCO-3. Dat is bijzonder omdat dat alleen plaatsvindt bij reguliere reorganisaties en helemaal niet plaatsvindt bij een groeiplan, dat hier voorligt. De centrales hebben de vorige keer al uitgelegd dat iemand zijn vinger opsteekt, wat anders is dan een heroverweging. Als iemand zijn vinger opsteekt dan wordt dat voorafgaand aan de ene BCO die er in een groeiplan is behandeld, en dat is BCO-3. Het punt is dat er 2 weken zijn om te reageren en de vacature staat 3 weken open. Er is dus 1 week om de heroverwegingen, waarvan hij verwacht dat het er in een groeiplan nooit veel kunnen zijn, te kunnen behandelen. Dit wordt vooraf gedaan, op dezelfde dag dat de BCO-3 wordt gedaan. Er wordt gekeken of er mensen gereageerd hebben en als dat niet het geval is gaat naar BCO-3, dat is het proces.

Mevrouw De Haan observeert dat vandaag weer gebeurt wat de vorige keer ook gebeurde, wat te maken heeft met het kader van waaruit met elkaar gesproken wordt over wat er nodig is in een BCO-traject. Spreker beluistert dat de centrales vooral vanuit het kader 'definitie Bijlage groei' spreken als het gaat over wat groei is. Defensie stelt echter een bredere definitie voor waarbij dus ook meer personeel, dat al ergens op zit en wellicht wel een heroverweging in kan dienen, ook onderdeel is van het Groeiplan Defensie. Dat maakt dat er dan dus wel sprake is van een heroverweging. Partijen lijken op dit punt langs elkaar heen te praten over waarom dit noodzakelijk zou zijn als het gaat om de plannen die uiteindelijk onder Groeiplan Defensie zouden kunnen vallen.

Wat de heer Kropf betreft is dit precies de crux van het probleem en de reden waarom hij stelselmatig zegt dat partijen op geen enkel punt overeenstemming bereiken. Het is één grote jukebox met één grote plaat met één grote kras erin. Iedere keer hetzelfde deuntje en hetzelfde liedje. De centrales hebben al hun standpunten al kenbaar gemaakt. Defensie zou met lumineuze voorstellen komen om stappen te zetten maar het enige dat gedaan wordt is samenvatten wat er na 4 vergaderingen aan het begin bij de opening ook is verteld. Spreker gaat zo zijn eigen jukebox maar weer afspelen. Dat heeft hij niet voorbereid maar dat is geen probleem, want als zijn rechterhand er twee kwartjes in gooit komt ook dezelfde muziek nog drie keer voorbij. Oeverloze discussies over 'wij willen, wij willen, wij willen'. Spreker wordt er een beetje moedeloos van. Open en reëel overleg is niet dat Defensie blijft herhalen wat zij willen en waarom het allemaal zo belangrijk is.

De heer Ten Berg denkt dat het uitstellen van de definitiekwestie nu problematisch wordt. Als uitgegaan wordt van een enge definitie waarbij een groeiplan alleen maar leidt tot transitiecodes 2+ en 3, dan is het geen probleem conform hetgeen de heer Van Riel zegt. Dan is er geen heroverweging en kan alles worden afgedaan in de BCO-3. Als de ruimere opzet voor de definitie wordt gekozen, zoals Defensie heeft aangegeven te willen, dan moet er rekening mee worden gehouden dat er heroverwegingen komen en dan wordt het verhaal anders. Dat is waarom de centrales erop hebben gehamerd dat Defensie zich moet afvragen of dit wel toegepast zou moeten worden als er negatieve personele consequenties zijn. Het is ook de verantwoordelijkheid van Defensie om goed na te denken over hoe hiermee omgegaan wordt. De transformatie, de groei enzovoort is allemaal fantastisch maar de realiteit is dat er geen masterplan is en dan ontstaat er dit soort frictie. Er wordt aan de zijde van Defensie heel veel ruimte genomen maar de vraag is hoe Defensie haar mensen nou meekrijgt.

Wat betreft de enge definitie zit er volgens de heer Ten Berg geen licht tussen wat Defensie wil en wat de centrales kunnen bieden, want dan is er nog één BCO en dat is de BCO-3 en daarna is het klaar. Als de ruime definitie wordt verkozen ontstaat nogmaals de discussie, waarbij wat de CMHF betreft met alle mensen van tevoren goede afspraken gemaakt worden en het bespreekbaar is om de BCO-2 en BCO-3 in één moment te combineren. Spreker begrijpt dat de discussie over de definitie in het kader van de voortgang even is uitgesteld maar nu lopen partijen erop vast.

De heer Debie is het eens dat nu echt het moment is om de discussie over de definitie te voeren.

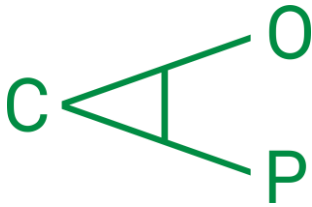
De heer Kropf merkt op dat dit precies de reden is waarom hij bij de behandeling van het verslag aandrong op het leveren van een definitief voorstel. Nu wordt het uitgesteld tot het eind, wordt er even een mondelinge toelichting gedaan en worden de centrales overvallen met wat Defensie bedacht heeft. Spreker had graag een voorbereiding gehad, zoals mevrouw De Haan al die defensieonderdelen altijd gunt.

De voorzitter stelt dat Defensie dit niet expres heeft gedaan, zo zit zij er niet in. De werkgever zit voor open en reëel overleg met de centrales aan de tafel, om juist met elkaar het gesprek te voeren. De voorzitter stelt vast dat partijen ten aanzien van het onderwerp geen overeenstemming hebben, of in ieder geval verschillende standpunten hebben en vraagt of mevrouw De Haan nog een inhoudelijke toevoeging heeft. Mevrouw De Haan heeft begrepen dat de centrales verzoeken om over te gaan naar het punt van de definitie en daarna bij dit onderwerp terug te komen. De heer Ten Berg bevestigt dit. Als partijen met betrekking tot de definitie de neuzen dezelfde kant op hebben kunnen zij verder met het punt van de BCO.

Definitie uitbreiding

Mevrouw De Haan geeft een korte recap van wat partijen de afgelopen periode over de definitie hebben gedeeld. Zij kwamen van 2+ en 3 in de Bijlage groei en Defensie had een positieve delta voorgesteld. De zorg van Defensie zit er voornamelijk in dat door de beperking van 2+ en 3 er maar weinig plannen gebruik kunnen maken van het nieuwe proces, waar alle waarborgen nog in zitten die de werkgever belangrijk vindt om de centrales in hun rol te zetten en waar zij niet aan voorbij wil gaan. De vorige keer hebben de centrales voorgesteld om met instemming van de sociale partners of van de vakcentrales vast te kunnen stellen dat het een groeiplantraject kan doorlopen. Dat gaat Defensie net iets te ver omdat zij het niet bij één partij neer wil leggen maar gewoon uniform helderheid wil geven aan de organisatie over wat er onder een Groeiplan Defensie valt. Daar is heel merkbaar behoefte aan, ook als het gaat om een werkwijze en duidelijkheid van het proces. Hier stelt Defensie een interne richtlijn voor op. Defensie hecht er tevens aan dat er geen negatieve consequenties zijn voor het personeel en wil daar waarborgen voor inregelen. Dit wil Defensie toevoegen aan het definitievoorstel. Het betreft de waarborg waar partijen volgens spreker allemaal mee zouden kunnen leven. Als de centrales betere tekstsuggesties hebben dan hoort Defensie dat ook graag.

De heer Ten Berg begrijpt de opmerking die gemaakt wordt over de sociale partners. Dit geldt echter alleen onder de conditie dat er meer is dan alleen uitbreiding of nieuwe functies. Dat is de essentie van de laatste wijziging die hij heeft voorgesteld -door sommigen de ultieme polderoplossing genoemd- namelijk het schrappen van 'voornamelijk' en erachter zetten: 'tenzij anders overlegd met sociale partners'. Dit gaat in op het moment dat er sprake is van verandering van bestaande functies, vermindering van bestaande functies, schrappen van vacante functies en noem maar op. Over die functies moet er overeenstemming zijn tussen sociale partners maar dat zal sowieso moeten. Als het puur over uitbreiding in de enge definitie gaat dan hoeft daar geen overeenstemming met de centrales over gevonden te worden. De kern van de aanpassing was juist dat ergens consensus gevonden moet worden over wanneer iets al dan niet uitbreiding is in het geval de centrales daar twijfels over hebben. Als echter heel helder is dat het om nieuwe functies en uitbreiding van bestaande functies gaat, dan past dat binnen de enge definitie en kan het tweede deel achterwege gelaten worden. Als er sprake is van toch een paar codes 4 en 2-, dan zal het met de centrales overlegd moeten worden. Daarom was de gedachte achter de aanpassing van de definitie

dat als partijen geen gemeenschappelijk referentiekader hebben over het woord 'voornamelijk', zij het in overleg zullen moeten doen. Wat er dan staat is de 'enge definitie, tenzij'. Binnen de enge definitie kan Defensie volledig haar gang gaan en is er geen BCO-probleem zoals hij net heeft uitgelegd. Alléén als gebruik wordt gemaakt van een 'tenzij-oplossing' moet er even gekeken worden naar hoe het BCO-traject ingevuld dient te worden.

Mevrouw De Haan zegt dat voor Defensie hetzelfde standpunt blijft staan, dat zij de zin liever niet toegevoegd willen zien. Spreker is wel benieuwd naar hoe de centrales tegenover het voorstel over de negatieve consequenties staan want daar hoort zij hen nog niet over. De heer Ten Berg antwoordt dat er daarmee gewoon wordt teruggevallen naar het URD. Spreker wil juist de tegemoetkoming aan Defensie doen, gelet op de groei-behoefte, door dit als acceptabele alternatieve route te beschouwen wanneer Defensie meer wil op basis van het Groeiplan. Het alternatief is anders het URD.

Als Defensie een ander tekstvoorstel heeft ziet de heer Schuitema deze graag tegemoet. Hij is redelijk visueel ingesteld en op een gegeven moment heeft hij dan ook gewoon tekst nodig. Hij had eigenlijk gehoopt dat het tekstvoorstel er al zou liggen.

De heer Debie onderschrijft hetgeen zijn collega's aandragen. Het is namelijk niet alleen essentieel dat er tekst is, maar ook dat de randvoorwaarden daaraan gekoppeld worden zodat de definitie voldoet op het moment dat het nodig is.

De heer Kropf concludeert dat plaatjes draaien en op de groef blijven hangen hetgeen is dat partijen hier doen. Spreker zal zelf daarom ook weer herhalen wat hij eerder al heeft aangegeven, namelijk dat het niet alleen om negatieve personele aspecten gaat. Hij dringt erop aan om de inhoud van het ROR-artikel er nog eens bij te pakken want het gaat over veel meer dan dat. Er staat gewoon in de ROR dat plannen aan de centrales worden aangeboden en sociale partners erover overleggen. De crux zit op het moment dat er personele aspecten in zitten, zijnde alles behalve de codes 2+ en 3 (waarbij er ruimte is als Defensie garandeert dat de stoelen die geraakt worden leeg zijn, want dan zijn de effecten er niet). Voor het overige schaaft hij zich achter zijn collega's als het gaat om het ontvangen van het tekstvoorstel van Defensie. Als Defensie het tekstvoorstel nu mailt, kan de vergadering een uurtje geschorst worden zodat de centrales zich beraden en daarop terugkomen. Dit moeten zij namelijk wel kunnen voorbereiden.

De voorzitter schorst de vergadering.

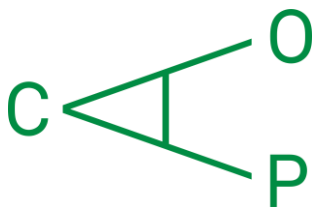
SCHORSING 09.58 – 10.27 UUR

De voorzitter hervat de vergadering. Zij geeft het woord aan de heer Suwout.

De heer Suwout heeft het verslag erbij gepakt, om vast te houden waar partijen de vorige keer gebleven zijn als het om de definitie gaat. Op pagina 22 staat schuin gedrukt de definitie, met doorhaling van 'voornamelijk' en de toevoeging 'of anders overeengekomen met sociale partners':

Een wijziging in de structuur en/of omvang van de organisatie of een deel daarvan, die nodig is om een nieuwe taak uit te kunnen voeren, dan wel meer capaciteit nodig te hebben voor een bestaande taak omdat deze opdracht in omvang toeneemt. De wijziging betreft voornamelijk nieuwe functies dan wel uitbreiding van bestaande functies, of anders overeengekomen met sociale partners.

Wat Defensie belangrijk vindt is dat de scope van de Bijlage groei zo groot mogelijk is en dat de multiplier die Defensie ermee hoopt te bereiken zo groot mogelijk is. Wat vaak gebeurt is dat op het moment dat iets wordt beetgepakt, er ergens toch bedoeld of onbedoeld een code 4 of een 2- wordt gecreëerd. Dan zou het heel jammer zijn dat, omwille van het feit dat zo iets gebeurt, de Bijlage groei geheel buiten bereik is en het

plan daar niet meer verder kan. Defensie wil eigenlijk het liefst aan de definitie toevoegen: “... waarbij een reorganisatie volgens Groeiplan Defensie ook codes 4 en 2- mag bevatten zolang Defensie borgt dat niemand zijn functie verliest.”

De heer Suwout vult aan dat er gezamenlijk nog even gekeken zou moeten worden of de juiste bewoording is gekozen –functieverlies/rechtspositionele consequenties/anderszins- maar de bedoeling is in ieder geval evident, dat Defensie vooraf kenbaar wil opnemen dat een reorganisatie codes 4 en 2- mag bevatten op het moment dat daar geen individuen het slachtoffer van worden. Dat is wat Defensie beoogt, om de definitie in die zin bij te stellen.

De heer Kropf vraagt om een schorsing. Daarnaast is gevraagd om het tekstvoorstel op papier te krijgen, dat heeft hij nog niet maar hij zou er wel graag even met zijn collega's over willen spreken.

De heer Debie heeft nog een vraag ter verduidelijking. Hij wil graag weten of de heer Suwout doelde op negatieve rechtspositionele gevolgen en dat hij daarvoor de juiste bewoording probeerde te vinden. Dit wordt door de heer Suwout bevestigd.

Dit is wat de heer Schuitema betreft essentieel want bij functieverlies zou moeten worden toegevoegd: in de huidige vorm. Het is immers mogelijk dat iemand zijn functie behoudt maar opeens aan de andere kant van het land wordt geplaatst. Diegene verliest zijn functie niet, maar verliest wel zijn functie in de vorm zoals deze nu bestaat.

De heer Van Riel sluit zich hierbij aan. Hij wijst erop dat er consequenties zijn als in een groeiplan codes 4 en 2- op een stoel zitten, want deze mensen moeten in een BCO-1 geduwd worden om hen een brief te geven waarin onderin staat dat men bezwaar kan maken. Er moet een echte BCO worden gehouden (BCO-2) en dan een BCO-3. Dat is een logisch gevolg want de betrokkenen moeten een rechtsingang hebben om iets te kunnen doen.

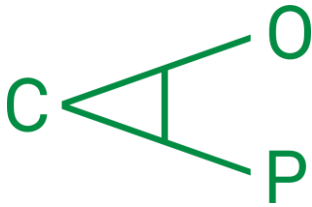
De voorzitter nodigt mevrouw De Haan uit om een reactie te geven. Mevrouw De Haan stelt dat voornoemde geborgd is middels stap 1 in het Groeiplan Defensie waarbij Defensie de medewerkers zal informeren zodat ze over hun uitgangspositie een brief kunnen sturen wat vervolgens behandeld wordt als heroverweging. De heer Schuitema zegt dat partijen pogen om versnelling voor elkaar te krijgen maar hiermee wordt dus geen versnelling bereikt. Als niet ruim genoeg geïnterpreteerd wordt wat het betekent voor iemands functie volgt automatisch een BCO-1 en BCO-3, dus het versnelt niet. Dat zou hij zonde vinden. Defensie zoekt de ruimte en in die ruimte ontstaat eigenlijk de vertraging. Dat zou onhandig zijn, dus wil hij Defensie dit ten behoeve van de schorsing nog meegeven.

De heer Suwout vraagt of tijdens de schorsing aan de orde kan komen wat het voorstel van de centrales zou zijn voor de precieze bewoording. Hij heeft net abstract omschreven dat er codes 4 en 2- in mogen zitten zolang daar geen negatieve personele consequenties van zijn. Dat kan op vele manieren opgevat worden. De bovenhangende bedoeling is dat het niet zo kan zijn dat de werkgever er heel negatief uitschiet omdat de Bijlage groei is toegepast. Het mooiste zou zijn als het hier altijd gaat over functies die überhaupt niet bezet zijn. Daar begon de discussie ook mee en dat zal ook het gros van de gevallen moeten zijn.

De voorzitter schorst de vergadering.

SCHORSING 10.33 – 10.56 UUR

De voorzitter hervat de vergadering en geeft het woord aan de heer Kropf.

De heer Kropf dankt voor de gelegenheid tot schorsen. De centrales hebben de schorsing nuttig besteed. Spreker geeft het woord graag aan zijn collega van de CMHF.

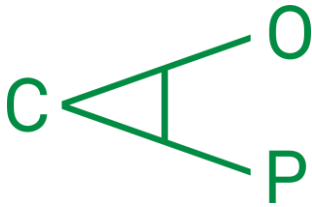
De heer Ten Berg meldt dat de centrales nu tot het volgende voorstel voor de definitie gekomen zijn: *Een wijziging in de structuur en/of omvang van de organisatie of een deel daarvan, die nodig is om een nieuwe taak uit te kunnen voeren, dan wel meer capaciteit nodig te hebben voor een bestaande taak omdat deze opdracht in omvang toeneemt. De wijziging betreft nieuwe functies dan wel uitbreiding van bestaande functies. Binnen de uitbreidingsplannen kunnen ook functies verminderen (TC 2-) of verdwijnen (TC 4) zolang deze functies niet gevuld zijn.*

Partijen zijn met de definitie bezig omdat zij in de BCO-discussie geraakten. Met deze definitie is er eigenlijk alleen maar de BCO-3 omdat er geen medewerkers bij betrokken zijn. De wens van Defensie is steeds geweest dat er ook medewerkers op die functies kunnen zitten en dan gaat de discussie inderdaad over wat de rechtspositionele consequenties zijn. De centrales hebben nog een aanvullende zin, maar de vraag is of Defensie deze erin wil hebben: *“Maar mochten er toch medewerkers op deze functies geplaatst zijn (TC 2-) behoudt de medewerker zijn of haar rechtspositionele aanspraken.”* De heer Ten Berg zegt dat Defensie zich goed moet beseffen wat dit betekent. Het is echter wel nodig om de discussie over de BCO-procedure te voeren.

Mevrouw Rooijackers wil in reactie hierop een theoretisch geval voorleggen. Een functie wordt aangepast in een reorganisatie (want dat gebeurt best veel met de huidige uitbreidingen). Gesteld dat de aanpassingen net iets meer dan 20% zijn, dan is er een 4/3. Dan zit er wel iemand op maar binnen deze definitie behoudt diegene zijn rechtspositionele aanspraken. Dit kan volgens spreker ook omdat er wat betreft het opheffen van de functie direct een nieuwe functie tegenover staat. De heer Kropf antwoordt dat dit precies het probleem is en deze er dus buiten valt omdat de rechtspositie verandert. Als Defensie maar één zo'n truc uithaalt is het gewoon een BCO-1, 2, 3. Iemand krijgt namelijk een code 4-brief waarin staat dat de stoel vervalt. Als de stoel vervalt verandert per definitie de rechtspositie. Wat geschetst wordt is precies wat er in de praktijk gebeurt en de centrales willen dit voorkomen door een zuivere procesafpraak te maken.

Mevrouw De Haan zegt dat als er gekeken wordt naar het gebruik van de Bijlage groei in de afgelopen maanden, er ook een zuivere afspraak zou moeten zijn als het gaat om codes 2+ en 3. In de praktijk komen er echter ook plannen door de Bijlage groei heen die verder gaan dan dat -waar Defensie heel dankbaar voor is- waardoor er in de Bijlage groei ook wel een BCO-2 al is benoemd. Daar staat dan ook bij 'indien noodzakelijk'. In de praktijk zijn er meerdere transitiecodes en gaat het soms verder dan de 2- en 4 waartoe dit voorstel zich beperkt. Spreker vraagt zich af hoe de centrales daarnaar kijken en hoe partijen er in dit voorstel mee omgaan. Zij denkt dat dit van belang is voor het vervolgesprek dat over de BCO's gevoerd zal worden.

De heer Schuitema doet de suggestie om terug te gaan naar het vorige voorstel van de centrales (met de toevoeging 'tenzij door sociale partners anders overeengekomen') want daarin zit veel meer ruimte aan beide kanten dan het voorstel zoals nu voorligt. Defensie voelt echter de behoefte om vooral de transitiecodes in de definitie te verwerken om het heel duidelijk te maken, maar daardoor verliest Defensie ruimte. Die ruimte willen de centrales juist bieden door met de plannen om te gaan zoals ze tot nu toe hebben gedaan, want anders kunnen ze niet anders dan in de transitiecodes denken. De centrales moeten het juridisch waarborgen voor de leden zodat ze altijd op kunnen komen voor hun rechtspositie. Dat houdt in dat partijen in BCO's terechtkomen dus de versnelling krijgen zij daarmee niet voor elkaar. Hoe nauwer de definitie beschreven is, hoe nauwer de ruimte wordt.

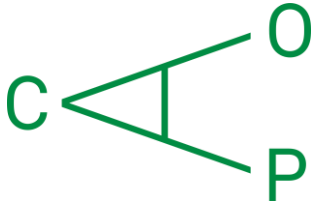
Mevrouw De Haan vraagt welk afwegingskader de centrales op dit moment voor de toetsing gebruiken bij de Bijlage groei. De centrales nemen namelijk een besluit over wat dan wel en niet daaronder valt. De insteek is niet om de definitie te vernauwen met de transitiecodes, maar om duidelijkheid te creëren dus hoort zij graag hoe de centrales de afweging nu bij de Bijlage groei maken.

De heer Kropf wil graag weten waar het verhaal vandaan komt dat de centrales plannen goedkeuren met een andere transitiecode op basis van de Bijlage groei. Hier herkent spreker zich namelijk niet in. Er zijn wel plannen met een pre-advies van de MC waarbij gezegd wordt dat het plan met het definitieve advies later naar de WG REO gestuurd kan worden, maar dat is een uitvoering en dat is iets anders dan de Bijlage groei. Mevrouw De Haan informeert of geen van de centrales zich erin herkent dat er meerdere plannen dan de 2+ en 3 er met een versneld proces doorheen zijn gegaan. De heer Kropf zegt dat dat niet de stelling was want een 5-pager kent hij wel en versnelde reorganisatieplannen kent hij ook, maar dat is wat anders. Dat is wat hem betreft cruciaal. Er is in het verleden een aantal afspraken gemaakt over versnellen, maar er wordt nu gesteld dat de centrales plannen goedkeuren conform de Bijlage groei, met andere transitiecodes. Dan hoort hij graag voorbeelden.

Mevrouw De Haan heeft de voorbeelden niet paraat omdat zij zich op dit verzoek niet heeft voorbereid. Daar zou zij even de tijd voor moeten nemen in een schorsing maar dat wil zij nu niet doen. De heer Kropf zegt dat dat prima is, maar het is wel principieel voor de discussie hierna want er wordt gesuggereerd dat de centrales meer doen dan is afgesproken in een proces. Als dat zo is, dan moet bekeken worden waarom dat gedaan is en is er blijkbaar iets anders afgesproken dan wat er gebeurt. Dan hebben de centrales mogelijk verwachtingen gewekt. De kern van haar vraag, zegt mevrouw De Haan, is welk afwegingskader wordt gebruikt om het te toetsen. Zij meende wel degelijk enige herkenning aan de kant van de centrales te zien, dat er soms in gesprek wordt getreden met defensieonderdelen om te kijken waar er kan worden afgeweken.

De heer Van Riel zegt wel ooit plannen te hebben gekregen, onder meer van het CLAS, waarin één of twee codes 4 zaten. Die plannen zijn echter teruggestuurd omdat dat niet de afspraak was. De heer Suwout meent dat dit de reden is waarom partijen het onderwerp bespreken, want als het lege functies zouden zijn is het jammer dat de Bijlage groei niet toegepast kan worden. Spreker neemt aan dat de heer Van Riel het daarover met hem eens kan zijn. In het voorstel dat door de heer Ten Berg is gedaan wordt dit in ieder geval ondervangen, dus dat is eerste stap. De heer Van Riel zegt het er wel mee eens te zijn maar die afspraak was er toen niet. De heer Suwout vindt dat er een goed begin is gemaakt. De vraag is dan nog of de tweede zin aan de definitie moet worden toegevoegd omdat dit, zoals de heer Ten Berg ook opmerkte, van alles aan de kant van Defensie betekent. De heer Ten Berg voegt toe dat hoe verder je in een systeemtechnische benadering naar de definitiekwestie gaat kijken, onder het motto 'we willen zo min mogelijk overleg', hoe meer je jezelf beperkt. Dat is de consequentie.

De heer Suwout vraagt hoe volgens de centrales het BCO-proces verloopt, als er gekozen wordt voor deze definitie met de toevoeging van de tweede zin. Dus als iemand op een code 4 zit en de rechtspositionele aanspraken zal behouden. De heer Kropf geeft aan dat dat niet kan met een code 4, daarom stond er bij de tweede zin specifiek TC 2-. In een code 4 wordt iemand per definitie geschaad want de functie vervalt. Het gaat echter niet om schaden maar om aanpassen van de rechtspositie. Een ander zal namelijk zeggen bevoorreed te zijn omdat hij wordt herplaatst en voorrang krijgt. De heer Suwout concludeert dat de toevoeging van de tweede zin leeg is, omdat er als dat gebeurt geen Bijlage groei meer is maar het volledige BCO-proces geldt. Dat is precies de crux, zegt de heer Ten Berg. Wat de centrales willen voorkomen is dat straks alle reorganisaties onder het mom van Groeiplan Defensie onder uitbreidingsplannen worden geschaard. Er zijn namelijk ook nog gewoon reguliere reorganisaties, ten

behoefte waarvan de centrales in het SOD van 8 juli en eerder aangedrongen hebben op hervatting van het TW URD zodat er uiteindelijk een nieuw URD komt. Het is prima dat de centrales het nu over de Bijlage groei moeten hebben maar het onderliggend probleem is de doorlooptijd van reorganisaties in het algemeen. Dit staat los van of het een uitbreiding of een klassieke reorganisatie betreft. Spreker wil één ding vooropstellen. Hij heeft de aanpassing van de definitie nu opgeschreven maar is veel meer voorstander van het eerdere voorstel. Hij kan zelfs leven met 'voornamelijk' zolang het overleg er aan de achterkant maar in blijft.

De heer Schuitema denkt dat de laatste zin weggelaten kan worden maar zodra iemand op een 4 of een 2-zit heeft dat consequenties voor die persoon en maakt hij aanspraak op zijn rechtspositie en alle waarborgen daaromheen. Hier wordt dus geen versnelling mee gebracht. De centrales proberen echt mee te denken over hoe versnelling wel gerealiseerd kan worden en menen dat er in overleg meer mogelijk is dan in een hele strakke definitie. Partijen moeten het echter eens worden en als Defensie bij de strakke definitie wil blijven is dat ook goed, maar dan wordt volgens hem niet de versnelling bereikt die partijen beogen. En dat zou zonde zijn.

De heer Suwout stelt vast dat, ook al heeft iemand op een code 4 de toezegging dat hij rechtspositioneel niet geschaad wordt, hij wel rechtspositioneel beïnvloed is omdat zijn functie er niet meer is. Hier wordt het proces door bepaald. De heer Kropf geeft aan dat de centrales het om die reden hebben over 'wijzigen' en niet over benadelen want anders komen er inderdaad de 4/3 discussies. Dan wordt gezegd dat de code 4 prachtig is omdat er maatwerk voor betrokkene is gecreëerd. Bovendien krijgen alle anderen niet de kans om daarvoor te opteren dus ook dan wordt de rechtspositie geschaad. De heer Van Riel merkt op dat er altijd vanuit gegaan wordt dat betrokkene geschaad wordt omdat zijn baan er niet meer is, maar spreker kent ook verhalen waarbij iemand een code 4 heeft en gebruik wil maken van het SBK in plaats van dat er een nieuwe baan gezocht wordt.

De voorzitter stelt voor om door te gaan naar het onderwerp BCO, maar de heer Kropf zegt dat dat niet zal gaan voordat Defensie zich heeft uitgesproken over het voorstel dat voorligt. Dat is immers bepalend voor het BCO-traject. De voorzitter besluit de vergadering kort te schorsen.

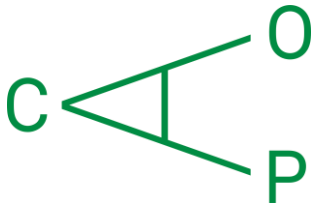
SCHORSING 11.12 – 11.17 UUR

De voorzitter hervat de vergadering en geeft het woord aan de heer Suwout.

De heer Suwout koppelt terug dat Defensie, de discussie gehoord hebbende, de volgende definitie zou willen voorstellen:

Een wijziging in de structuur en/of omvang van de organisatie of een deel daarvan, die nodig is om een nieuwe taak uit te kunnen voeren, dan wel meer capaciteit nodig te hebben voor een bestaande taak omdat deze opdracht in omvang toeneemt. De wijziging betreft nieuwe functies dan wel uitbreiding van bestaande functies. Binnen de uitbreidingsplannen kunnen ook functies verminderen (TC 2-) of verdwijnen (TC 4) zolang deze functies niet gevuld zijn, of anders overeengekomen met sociale partners.

Hiermee denkt Defensie, aldus de heer Suwout, het beste van meerdere werelden in één te vervatten. De heer Kropf vermoedt te begrijpen wat Defensie bedoelt maar hij zou het fijn vinden als dit wat meer uitgeschreven wordt dan 'of anders overeengekomen met sociale partners' zodat duidelijk is dat het slaat op wanneer de functies wel gevuld zijn. De heer Suwout denkt dat het juist aansluit bij de opmerkingen die onder meer door de heer Schuitema werden gemaakt en meer ruimte laat om al dan niet met iets te komen en het gesprek aan te gaan.

Als deze definitie behulpzaam is voor Defensie om de achterban het ook een keer te doen begrijpen, is dit wat de heer Schuitema betreft akkoord. Er staat niet wezenlijk iets anders dan de eerste definitie zonder al die codes. Kennelijk is dit voor de achterban nodig en daar heeft spreker veel begrip voor, dus kan hij met deze definitie leven.

Voor de heer Debie geldt hetzelfde.

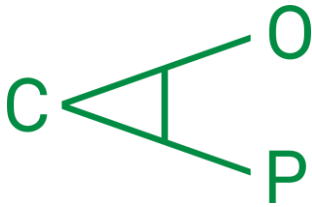
Ook de heer Ten Berg kan zich vinden in de voorgestelde definitie.

De heer Kropf zegt dat hetgeen de heer Schuitema aangeeft niet helemaal zijn beeld is, want er komt er eentje bij. Als het niet gevulde stoelen zijn mogen deze per definitie in dit plan worden meegenomen dus de centrales doen vanaf hun kant wel degelijk een handreiking voor niet gevulde stoelen. Echter, als winstwaarschuwing deelt spreker zijn verwachting dat er straks 6 maanden gepraat zal worden over of iemand wel of niet iets kan aanbieden als groei omdat er drie mensen op zitten. Hij stelt voor om dat dan iedere keer in een WG AP te doen want die gaat erover aangezien in het SOD de afspraken worden gemaakt. In een io REO erover praten kan ook en dan moet het stuk daarna alsnog weer worden aangeboden. Er wordt straks dus een stuk aangeboden met de vraag daarbij of het kan worden aangeboden als een groeiplan. Het lijkt hem nuttiger om het dan meteen als een regulier plan aan te bieden want dan kan het meteen worden afgerond. Het is een lumineus idee, maar in Amsterdam wordt dit een wedstrijdje ver plassen genoemd.

De heer Suwout ziet het niet als symboliek of fictief, om de reden die de heer Van Riel aangaf. Eerder was de afspraak dat het ook met lege 2- en 4 niet gedaan werd en nu is de afspraak dat dat wel wordt gedaan dus is er volgens hem een delta. Daarnaast vindt hij het voordeel van 'of anders overeengekomen met sociale partners' dat de discussie daar wordt gelegd waar deze hoort. Bovendien sluit het aan bij hetgeen de heer Schuitema benoemde, dat de centrales juist ook de versnelling willen en er behoefte is aan over en weer vertrouwen in hoe er naar de plannen wordt gekeken. Met de zin 'of anders overeengekomen met sociale partners' wordt hiervoor naar zijn mening ruimte gecreëerd. Als het goed werkt, dus als partijen elkaar daar één of twee keer in gevonden hebben, dan is de derde discussie al een hele andere. Op de vraag van mevrouw De Haan over aan welke overlegtafel dit zal plaatsvinden, antwoordt de heer Suwout dat het wat hem betreft de io REO is.

De heer Kropf reageert sceptisch. Op io REO-niveau zullen er 8 verschillende meningen zijn die moeten worden gecoördineerd maar hij vindt het prima om het te gaan proberen. Wat het proces betreft schetst hij hoe dat eruit zou zien: Er komt een beleidsvoornemen, ter info, en vervolgens een plan dat 'groeiplan onder voorbehoud' heet en dat wordt aangeboden met de vraag of het als groeiplan kan worden behandeld. Als de centrales 'ja' zeggen wordt het behandeld en als zij 'nee' zeggen is men terug bij af. Dat is precies wat spreker bedoelt, hier zit de winst dus niet in. De insteek van de centrales is om zo veel mogelijk groeiplannen schriftelijk af te doen. Als er wordt gezegd: "ja, er zitten wel wat mensen op maar daar gaan we goed voor zorgen" dan zal door de CCOOP meteen gepiept worden. Sterker nog, omdat het anders is dan wat is afgesproken wordt het nooit een piep maar altijd een besproken stuk dus zal het formeel moeten worden aangeboden. Als het er drie of vier zijn (zoals eerder aangegeven zal het om minimale getallen gaan) vindt spreker dat het gewoon als regulier plan zou moeten worden aangeboden. Er wordt anders alleen maar verdragd voor de Bühne. Als er mensen op zitten is er daarna zelfs gewoon een BCO-1, 2 en 3.

Mevrouw De Haan begrijpt de zorg maar deze gaat ervan uit dat het proces ook op die manier doorlopen wordt. Als het gaat over de verdere uitwerking en hoe dit landt in de organisatie, kan er natuurlijk een procesafspraken met elkaar gemaakt worden dat op het moment dat al bekend is dat het verder gaat dan de niet gevulde 2- en 4, er bij het beleidsvoornemen afstemming gezocht wordt voordat partijen het hele

traject ingaan. Dan wordt er dus aan de voorkant gesproken over de manier waarop het aangevlogen zal worden (normaal URD-traject of Groeiplan Defensie). De plannen met een 2+ en 3 en niet gevulde 2- en 4 kunnen vanaf het begin af aan via het beleidsvoornemen worden aangeboden. Spreker denkt dat dit een pragmatische manier kan zijn om ermee om te gaan.

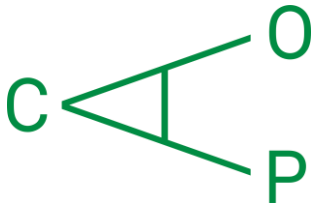
De heer Kropf zegt dat dit de crux van het verhaal is, want het beleidsvoornemen krijgen de centrales ter informatie. Dan kunnen de centrales 'een boertje laten' en kijkt Defensie of zij daar iets mee doet. Dit is precies het probleem. Defensie wil overal 'we willen niet', 'we doen het niet' en denkt er vervolgens tijd mee te winnen. Spreker heeft in ieder geval gezegd wat hij wilde zeggen. Hij zou voorzichtig kijken of dit een slimme keuze is. De lege stoelen die echt een uitbreiding zijn zoals in het voorbeeld van het CLAS, zouden prima ondergebracht kunnen worden maar alle andere zullen naar zijn inschatting alleen maar oeverloze discussies opleveren. Een regulier plan zal veel sneller zijn en daarnaast moet het URD gewoon worden ingeperkt en ingekort.

De heer Schuitema deelt in zekere zin de zorg van zijn collega maar tegelijkertijd is er door Defensie meer regie en ook verbetering in de kwaliteit beloofd. Hij vindt dat Defensie de kans moet krijgen om dat waar te maken en het ongelijk van de centrales aan te tonen. Als Defensie echter blijft handelen zoals in het verleden altijd is gedaan in alle io REO's, is spreker het helemaal met de heer Kropf eens dat het inderdaad geen versnelling zal opleveren. Hij is benieuwd waar partijen zullen landen en bereid om het in ieder geval af te spreken.

Mevrouw De Haan denkt dat de centrales hier al ideeën over hebben omdat zij in eerste instantie zelf hebben voorgesteld om 'indien overeengekomen met sociale partners' toe te voegen. Spreker gaat er daarom vanuit dat de centrales in eerste instantie vertrouwen hadden over hoe partijen dit zouden kunnen vormgeven en zij stelt voor om nu de daad bij het woord te voegen.

De heer Debie vindt dat er gewoon een nieuwe start gemaakt moet worden en is het dus eens dat partijen hiermee aan de slag moeten gaan. Wel wil hij een jaar nadat goed bij de defensieonderdelen is doorgesproken hoe hun gedrag in deze behoort te zijn, kijken wat dat heeft opgeleverd. Op die manier kan er benoemd en geanalyseerd worden wat wel en niet gewerkt heeft en welke aanpassingen er eventueel nodig zijn. De centrales zitten zelf aan tafel in de io REO's en WG REO dus kunnen hier zelf ook vinger aan de pols houden. De voorzitter kan zich vinden in het evalueren van hoe het gaat maar zit er mede vanwege de urgentie iets ambitieuzer in. Zij stelt een periode van 6 maanden voor. De heer Debie denkt dat er dan nog maar weinig plannen de revue hebben gepasseerd. Er zou bijvoorbeeld wel een tussenrapportage kunnen worden gedaan en na een jaar is er dan een breder beeld van alle defensieonderdelen en dan is ook zichtbaar wat de verschillen zijn. Op basis daarvan kunnen conclusies en aanbevelingen worden gedaan. De voorzitter zegt het punt nog even aan te houden, omdat er nog één punt moet worden besproken.

Voordat de voorzitter naar het volgende onderwerp gaat wil de heer Kropf zeker stellen dat partijen elkaar goed begrijpen. Als er gebruik gemaakt wordt van de laatste zin dient dat wel gewoon behandeld te worden en dus niet achteraf een piepbrief te worden verstuurd. Als men het ruimer wil doen, dan dient dat in overleg te zijn. De heer Suwout zegt dat zijn beeld is dat als iets buiten de scope valt, het defensieonderdeel dit in de brief vermeldt. Zij formuleren een voorstel hoe zij ermee om willen springen en gaan daar het overleg over aan. Hij ziet het overigens nog steeds als uitzondering op de uitzondering en niet als iets waarvan achteraf wordt verteld hoe het opgelost werd. Dat is wat hem betreft niet 'of anders overeengekomen'. De heer Kropf stelt vast dat partijen elkaar goed begrijpen. Hij zou dit straks ook goed op papier willen hebben zodat de defensieonderdelen helder hebben dat het iets is waar ze over moeten overleggen en over uit zien te komen. Mevrouw De Haan verifieert of een informeel overlegmoment wordt bedoeld, waarop de heer Kropf zegt dat informeel niet bestaat. Mevrouw De Haan vraagt of de heer Kropf

bedoelt dat er een extra formeel overlegmoment moet komen terwijl Defensie het juist probeert te schrappen.

De heer Ten Berg wil duidelijkheid brengen. Als Defensie denkt straks met de Bijlage groei reguliere reorganisaties te kunnen doordrukken, dan is er een probleem. Hoe meer ruimte er genomen wordt in de Bijlage groei, hoe eerder deze discussie zich aandient. Daarom moet er een vangnet zijn waardoor de centrales kunnen aangeven dat een plan volgens hen eigenlijk onder de normale reorganisaties valt waarbij het URD gebruikt moet worden. Op het moment dat een defensieonderdeel zegt te willen uitbreiden, maar bijvoorbeeld nog zes gevulde TC 4 heeft, dan moet er met de centrales een formeel overleg gepland worden om een procesafpraak te maken. Sterker nog, zolang men binnen de strakke definitie van uitbreiding blijft is er geen probleem want dan kunnen de centrales prima leven met het voorstel van Defensie over de BCO REO. Op het moment dat er wel degelijk mensen bij betrokken zijn wordt dat echter een lastig verhaal want dan past het niet meer en de BCO is een traject dat gewoon gedaan moet worden.

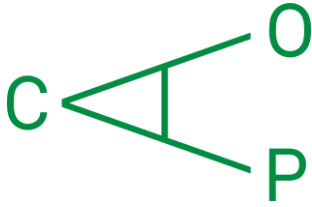
De heer Schuitema vond de mindset van de heer Suwout beter, om het als de uitzondering op de uitzondering te zien. Op het moment dat een uitzondering op de uitzondering plaats gaat vinden is het logisch dat partijen even in overleg moeten treden. Spreker snapt dat Defensie de overlegmomenten uit het proces wil slopen maar dan zou de overweging moeten zijn om er een normale reorganisatie van te maken want anders vertraagt het te veel. Het betreft echt een uitzondering op de uitzondering en spreker roept op om het daarbij te laten want het gaat om mensen. Mevrouw De Haan is het hiermee eens maar zij was enkel op zoek naar een meer pragmatische wijze om met elkaar af te stemmen in plaats van dat er gewacht wordt op een io REO. Dit betekent niet dat de afstemming niet gezocht wordt maar de vraag is of een formeel overlegmoment in de jaarplanning hiervoor noodzakelijk is of dat het op een andere manier kan.

De heer Kropf herhaalt dat dit moet worden afgetimmerd in een formeel overleg omdat het gaat om P-belangen waar later vragen over komen. Als partijen een afspraak maken: 'mits afgesproken met sociale partners', dan moet die afspraak formeel worden ingevoerd.

De heer Debie vindt dat aan deze tafel de regels moeten worden vastgesteld. Hoe dat in de praktische uitvoering gedaan wordt hoort niet op deze tafel thuis. Partijen hier zouden algemene afspraken moeten maken en niet redeneren vanuit een pragmatische uitvoering naar regels toe. Mevrouw De Haan vraagt of het naar aanleiding hiervan juist is om te concluderen dat het formele overlegmoment geschrapt wordt als een 'uitwerking van' en dat partijen het daar later nog over hebben. De heer Debie zegt dat partijen beginnen met definitievorming, het Groeiplan bespreken en hoe de defensieonderdelen ermee moeten omgaan. Als het gaat om het overleg met elkaar dan moet daar een separate afspraak voor worden gemaakt.

Mevrouw Rooijackers wil weten hoe de definitie van de vorige keer in dit opzicht dan was bedoeld, want ook toen heeft zij deze niet zo gehoord als dat het tot een nieuw formeel overlegmoment leidt. De heer Ten Berg legt uit dat partijen uiteindelijk afspraken maken op een formeel moment. Partijen kunnen geen overeenkomst behalen als het niet ergens formeel afgetimmerd is. Afstemming buiten de formele overlegtafel kan natuurlijk maar als het gaat om 'zoals sociale partners zijn overeengekomen' kan dat uitsluitend via het formeel overlegmoment. Er moeten ankers in het proces zitten waarop besluiten genomen zijn want dat gaat niet via mailtjes of telefoontjes.

De heer Van Riel zegt dat het nu heel belangrijk gaat worden hoe Defensie de communicatie naar de defensieonderdelen doet. Dat moet dus niet op de manier zoals hij laatst bij NLDA Staf van een P&O'er vernam, dat er ook een andere manier van reorganiseren is die mogelijk is tot 50 vte'n, waar geen plan voor geschreven hoeft te worden en wat maar 1x per jaar is toegestaan. Spreker weet dat veel documenten door

de hele organisatie verspreid worden en sommige mensen nemen de inhoud direct voor waar aan. Het is een onderwerp dat nog regelmatig ter sprake zal komen, want dergelijke dingen gebeuren te vaak.

Mevrouw Rooijackers deelt mede dat het netwerk intern Defensie intussen goed is ingericht, met een dashboard en periodiek overleg met experts onder voorzitterschap van DAOG en zichzelf. Hier zit best potentie in en spreker is zelf in ieder geval ambitieus om dit goed te doen. Mevrouw De Haan voegt toe dat de behoefte aan een uniforme werkwijze bevestigd is.

Volgens de heer Schuitema is de uniforme werkwijze er. Afstemming kan informeel en afspraken maken moet formeel, ingewikkelder dan dat is het niet. Het is best zonde van de tijd dat dit in een SOD uitgelegd moet worden.

Volgens de voorzitter is het nu voldoende helder. Zij gaat over naar het onderwerp BCO REO.

BCO REO

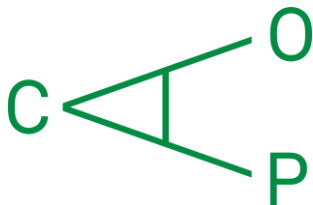
Mevrouw De Haan gaat ervan uit dat met de kanttekening die in de definitie gemaakt is, dat enkel niet gevulde 2- en 4 standaard worden gedaan, dat het BCO-traject zoals dat nu in de Bijlage groei zit ook nog hetgeen is dat de centrales voor ogen hebben. Dat betekent een BCO-2 indien noodzakelijk en een BCO-3 standaard. Defensie heeft uitgelegd wat zij daar tegenover heeft gezet met de BCO REO. Defensie snapt dat de centrales behoefte hebben aan een algemene procestoets maar voor Defensie is nog steeds noodzakelijk dat dit niet afhankelijk is van de vulling van de organisatie. Wel zou Defensie de centrales tegemoet willen komen door wel een BCO-3 in te plannen maar dan niet standaard voor de DBGE plaats te laten vinden, maar parallel aan het traject. Daarmee is er een BCO-2 en een BCO-3 waarbij het vanuit Defensie echt een procestoets achteraf wordt. Daar kunnen de centrales nog wel op reageren, niet alleen door een brief aan de WG REO maar door een BCO-3 te beleggen.

De heer Kropf vraagt of hij de plaat nog een keertje af moet spelen of dat Defensie de verslagen van de vorige keren zal nalezen. Er is sowieso geen BCO-2, behalve als partijen andere afspraken maken want dan zitten er mensen op de stoelen. Dat is namelijk de reden waarom andere afspraken worden gemaakt. Als er wordt aangegeven dat er mensen op de stoelen zitten die geschrapt worden, dan is dat één van de elementen die partijen moeten afspreken. Er is dus geen BCO-2 maar alleen een BCO-3. Als Defensie met een plan komt en de centrales het goedkeuren, kunnen er binnen drie weken vacatures worden opengesteld en wordt er één keer een BCO-3 gedaan. Als er nou echt een zodanig uitzonderlijke situatie is dat de CDS zegt dat er binnen 4 weken gevuld moet worden, dan kan hij de centrales informeel benaderen en komen partijen daar wel uit.

Mevrouw De Haan constateert dat de heer Kropf het er niet mee eens is, maar spreker herhaalde enkel de woorden die ook in de Bijlage groei staan. De heer Kropf zegt dat dat al zeven keer is gedaan. Defensie zou antwoord geven op de vragen en meegaan in de onderwerpen van de centrales. Defensie doet nu weer alsof ze de centrales tegemoetkomt maar het enige dat er gebeurt is dat er verder wordt afgeweken van de basis die er was.

De heer Ten Berg moet wegens andere verplichtingen de vergadering op dit moment verlaten. Hij heeft met zijn collega van de ACOP besproken dat zij ten aanzien van de Bijlage groei op één lijn zitten. De heer Schuitema heeft voor de verdere bespreking daarom mandaat namens CMHF.

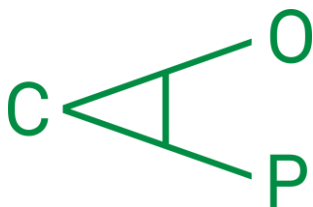
Om de klokken even gelijk te zetten wil mevrouw De Haan aangeven dat zij probeerde uit te leggen dat in de Bijlage groei initieel op tafel lag indien noodzakelijk BCO-2 en BCO-3, als voorstel van de centrales. Daar heeft Defensie de BCO REO tegenover gezet, dus alleen de BCO-2 indien noodzakelijk, met een centrale

aanpak en geen procestoets BCO-3 maar enkel via een brief aan te geven. Toen de centrales daar niet mee in konden stemmen heeft Defensie vervolgens aangeboden om het personeelsvullingsplan te delen zodat de centrales wel inzage hebben en makkelijker aan kunnen geven of zij vinden dat Defensie juist heeft gehandeld of niet. Daar konden de centrales ook niet mee instemmen. Vervolgens zet Defensie weer een stap naar de centrales toe door aan te geven dat ze wel een BCO-3 wil beleggen maar het daarbij noodzakelijk is dat de afhankelijkheid eruit gaat. Defensie wil de centrales wel de gelegenheid geven om in gesprek te gaan over de algemene processen omdat Defensie daarop aanspreekbaar is. Defensie moet zich als werkgever aan de eigen wet- en regelgeving houden en wil dat ook. De enige afwijking ten opzichte van het initiële voorstel dat de centrales hebben gedaan is dat Defensie de BCO-3 na de DBGE zou willen voeren zodat het niet afhankelijk is van de vulling van de organisatie. Spreker hoort graag de reflecties van de centrales.

De heer Kropf hoort graag een keer een onderbouwing van 'noodzakelijk'. Mevrouw De Haan vraagt op haar beurt hoe dit bedoeld werd in de Bijlage groei, want daar staat het in. De heer Kropf zegt dat dat een ander station is en er nu allemaal nieuwe afspraken zijn. Kijkend naar 'noodzakelijk' valt te constateren dat Defensie 7 weken wacht voordat er een VRP is, 9 weken dus voor een DRP, voor groeiplannen die belangrijk waren en waarbij de DBGE pas volgend jaar ligt. Hij vraagt zich af waarom de centrales genegen zouden zijn om een afspraak te maken zoals nu wordt voorgelegd. Defensie zou zorgvuldigheid en snelheid moeten betrachten als ze meters wil maken, ook echt in die volgorde want andersom gaat te vaak fout. En nogmaals, als er een keer een plan is dat echt haast heeft dan zullen partijen elkaar echt wel vinden. Dat is al 100 keer aangegeven, ook bij de CDS. Als de CDS morgen zegt nieuwe wapens te hebben waarvoor hij mensen moet aannemen, opleiden en trainen, dan zal daar van de zijde van de centrales niemand tegen ageren. De suggestie wordt nu echter gewekt dat de centrales de boel vertragen met een uitbreidingsplan waar niemand in zit en dus later moet kunnen. Dat voegt niets toe. Er is straks een redelijk marginale toetsing dus de toetsing zal heel vaak schriftelijk geschieden. De heer Kropf vraagt zich af waarom het dan later moet, waarom er 85 dagen gewacht wordt tussen een BCO-2 en BCO-3. Hij oppert om te proberen het eens een keer opnieuw aan te bieden: drie weken vacature, HR doet zijn werk, dit willen we doen. Als Defensie dat bedacht heeft en zegt 'dit is het', is de vraag waarom het dan niet aangeboden kan worden en de mensen gisteren moeten beginnen. Spreker zegt nogmaals te willen weten wat de noodzaak is. In het traject dat dermate lang is wil Defensie de BCO erna doen omdat zij de stukken stelselmatig te laat aanbiedt. Dan moet Defensie niet zeggen dat de centrales hun werk niet kunnen doen, of pas achteraf. Dit is de crux van het verhaal want de noodzaak ziet spreker niet. Hij vraagt Defensie daarom om de centrales daarop te overtuigen. Als afgesproken wordt dat de centrales binnen drie weken nadat ze de stukken hebben ontvangen (Defensie wil het personeelsvullingsplan delen) bij elkaar komen als het nodig is maar in de regel genomen alles schriftelijk zullen afdoen, ziet hij het probleem van die drie weken niet om de zorgvuldigheid na te kunnen streven. Het gaat de centrales namelijk om de zorgvuldigheid en de belangen van de medewerkers. Dus: de centrales proberen alles schriftelijk te doen en als ze toch vragen hebben komen zij binnen drie weken bij elkaar. Hij vraagt wederom wat de noodzaak is als er 7 weken wordt gewacht op een handtekening van een 3-ster op een plan.

De heer Van Riel sluit zich hierin volledig bij de CCOOP aan. Er zijn voorbeelden te over. Recent heeft hij in informeel overleg nog het voorbeeld gegeven van DBBO, een uitbreidingsplan met ook een communicatie over wat de handelswijze is bij DBBO in de CARIB. Dat wordt compleet anders vertaald en dan wordt gezegd dat men na de DBGE wel even gaat kijken. Spreker vraagt zich af hoe dat gerepareerd moet worden want die hele BCO is vastgelopen. Een ander voorbeeld: DMI – 165 omissies op basis van rechtspositie. Defensie is helemaal niet in staat om dat te bolwerken. Mevrouw De Haan informeert of het risico dat dit gebeurt met de definitie zoals nu voorligt blijft bestaan. DMI zou in dit geval niet onder de definitie uitbreiding vallen en de excessen die worden omschreven doorlopen het reguliere URD-traject. Spreker is oprecht benieuwd wat het risico is dat personeel geschaad wordt bij de algemene procestoets op het

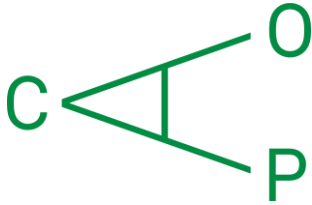
moment dat de BCO achteraf plaatsvindt. De heer Kropf houdt van feiten en meldt dat DMI een zuiver uitbreidingsplan was, 2+. Achteraf toetsen en achteraf repareren houdt in dat er tegen 151 man kan worden verteld dat ze van de stoel af moeten en er een ander op komt. Daarom moet er zorgvuldig getoetst kunnen worden, op het juiste moment. Voor DMI wordt overigens nog steeds op de stukken gewacht terwijl er wordt gehamerd op haast en urgentie omdat de wereld in de brand staat.

Mevrouw De Haan vindt het vervelend om dit zo te benoemen, maar volgens haar gebeurt nu datgene waar Defensie vanaf het begin door de centrales van beticht wordt. Er ligt een voorstel, maar het lijkt alsof de centrales alleen maar openstaan voor wat in de Bijlage groei staat en al het andere dat wordt voorgesteld niet zal gebeuren. Zij vraagt of het een correcte observatie is, want anders heeft het ook geen zin om überhaupt over een alternatief te spreken.

De heer Kropf meent zich ook nu weer te moeten herhalen. Hij herinnert eraan dat er een overlegmodel is waarin staat dat als Defensie iets wil wijzigen, er een voorstel wordt voorgelegd waar partijen over in conclaaf gaan. Partijen zitten 180 graden uit elkaar en als Defensie 2 graden bijstuurt wordt er continu verteld hoe vreselijk goed Defensie de centrales tegemoetkomt. Hij wenst Defensie succes bij de AAC want hij zal de verslagen er dan straks ook bij houden. Het idee wat spreker krijgt is: "Ik heb het weer herhaald, waarom doen jullie niet gewoon wat wij willen?" BCO AV-akkoord is een andere structuur en een ander iets dus er moet gewoon een BCO komen per plan. Kijkend naar de rol van de centrales dan hoort daar een toets bij. De centrales krijgen te horen dat zij niet anders dan de Bijlage groei willen, maar de Bijlage groei was al iets heel anders. Dat was al een compromis van een aantal mensen met allemaal speciale kennis en vaardigheden, ook vanaf de kant van Defensie. Zij kwamen met een voorstel om dingen structureel te wijzigen maar dit was voor Defensie net niet goed genoeg. Het werd de nieuwe ondergrens van het gesprek van Defensie daarna, want Defensie wilde vervolgens 4+1, +1. Daar gaat het om. Als hij nu kijkt naar de structuur en naar het plan heeft hij een hele simpele vraag, en dat is wat de noodzaak is. Als er echt een plan is, dan is er een escalatietafel voor. Tot op heden komen partijen er bij iedere optie die daar op tafel wordt gelegd uit, zo ook bij de DGB 3 x 10 functies. Er wordt nu echter een structurele hele rare regeling voorgesteld, waarbij de heer Kropf simpelweg wil weten waar de noodzaak dan in zit. Het gedeelte dat bij de centrales ligt gaat over drie weken. Als Defensie iets aanbiedt kunnen de centrales binnen drie weken wat doen maar zij vernemen dat een traject bijvoorbeeld 11 maanden duurt. Spreker vraagt zich af of, afgezet tegen 11 maanden, die drie weken dan echt het probleem is.

De heer Schuitema zegt –nu mede namens CMHF- eveneens benieuwd te zijn naar de noodzaak. De noodzaak is volgens spreker gebaseerd op verkeerde beelden, dat er een vertraging in zit die er niet is of althans niet opgelost kan worden door het voorstel dat Defensie doet.

Voor de heer Debie is het belangrijkste dat zaken aan de voorkant bekeken kunnen worden (dus niet achteraf) zodat er nog mogelijkheid is om voor de rechtspositionele aanspraken die mensen hebben een oplossing te bieden. Mevrouw Rooijackers erkent dat dit meest wenselijk is, maar zij zegt dat de noodzaak tevens te maken heeft met het feit dat Defensie wil voorkomen dat het proces 'gegijzeld' wordt omwille van een paar individuele zaken. Haar ervaring is dat er afgesproken kan worden dat de BCO-3 wordt goedgekeurd maar bijvoorbeeld een 5-tal functies nog even doorgetrokken worden en daar als het nodig is maatwerk voor wordt toegepast. De heer Debie denkt dat partijen elkaar zouden kunnen vinden als voor een aantal mensen voor wie echt afspraken moeten worden gemaakt, afspraken worden gemaakt 'zoals anders overeengekomen met sociale partners' en de andere functies die in de reorganisatie zitten doorgaan en niet worden geblokkeerd. De toets moet echter vooraf plaatsvinden, niet achteraf. Na een half jaar of een jaar kan worden gekeken wat er is gebeurd en kan er een analyse worden gemaakt of de noodzaak inderdaad aanwezig is geweest of niet.

De voorzitter constateert dat er verschillende standpunten zijn en zou het fijn vinden om de vergadering even te schorsen.

SCHORSING 11.54 – 12.02 UUR

De voorzitter hervat de vergadering en geeft het woord aan mevrouw De Haan.

Mevrouw De Haan geeft aan dat Defensie graag de focus wil leggen op het vervolgtraject als het gaat om een totaal nieuw URD en daarom de discussie over de BCO hier graag bij wil laten. Voor Defensie is het op dit moment werkbaar om een BCO-2 en BCO-3 op één moment te laten plaatsvinden met de kanttekening dat de werkwijze zoals deze op dit moment soms ook gehanteerd wordt, dat er uitzonderingen zijn op het doorvoeren van bepaalde onderdelen van een reorganisatieplan indien gewenst, gewoon blijft bestaan. Defensie hoopt dit op een gegeven moment af te kunnen ronden en vraagt dan ook –zoals de centrales de afgelopen tijd ook hebben getoond- om flexibel te zijn in de planning van de BCO's zodat er snelheid en slagvaardigheid kan zijn en tegelijkertijd zorgvuldigheid voor het personeel wordt betracht.

De heer Kropf vindt het een prima voorstel maar wil de klokken even gelijk zetten. Het pragmatische blijven de centrales natuurlijk doen want ook zij willen meters maken. Er wordt een BCO-2 en BCO-3 genoemd maar als er gebruik gemaakt wordt van het derde element zal er ook een BCO-1, 2, 3 zijn en in alle andere gevallen als mensen hun vinger opsteken kan het in één BCO. De centrales hebben voorgesteld dat het op één moment kan mits in die vergadering eerst de 'vingeropstekers' worden behandeld. Spreker wil nagaan of partijen elkaar goed begrijpen want de centrales willen juist geen twee momenten omdat zij denken dat daar een deel van de winst in zit.

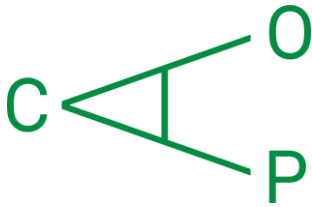
Mevrouw De Haan verduidelijkt dat er straks twee trajecten zijn, hoewel de heer Kropf er nu drie lijkt te noemen. Er is het traject Groeiplan Defensie waarin enkel de mogelijkheid is voor BCO-2 en 3 op één moment tijdens één vergadering. Daarmee is aan de voorkant vastgesteld dat het een Groeiplan Defensie is conform de definitie of anders bepaald door sociale partners. Op het moment dat het geen Groeiplan Defensie is geldt het reguliere URD-traject en daarmee geldt dus ook gewoon BCO-1, 2 en 3. De heer Kropf had het over twee varianten binnen Groeiplan Defensie maar Defensie stelt er één voor en dat is de BCO-2 en BCO-3. Er kan dus geen BCO-1 plaatsvinden binnen een Groeiplan Defensie. De heer Kropf stelt vast dat partijen het oneens zijn. Als er de afspraak is in geval er wel degelijk mensen op de stoelen zitten, komt er namelijk wel een BCO-1. Mevrouw De Haan stelt dat het dan de verantwoordelijkheid van de centrales is om aan te geven dat zij niet willen dat het een Groeiplan Defensie is en zij niet overeenkomen om volgens het Groeiplan Defensie te werken als er wordt afgeweken van de definitie.

De heer Kropf verzoekt om een schorsing.

SCHORSING 12.05 – 12.09 UUR

De voorzitter hervat de vergadering en geeft het woord aan de heer Kropf.

De heer Kropf dankt voor de gelegenheid tot schorsen. De centrales constateren een probleem want hun standpunt is dat er in situatie 1 en 2 van de Bijlage groei maar één BCO is waarin eerst de mensen worden behandeld die hun vinger hebben opgestoken, maar op het moment dat er afspraken worden gemaakt en er wel degelijk mensen zitten op een code 2- stoel die daar effecten van gaan hebben zullen de centrales procesmatig verplicht een BCO-1, 2 en 3 moeten houden om hun rol te kunnen nemen zoals deze wettelijk is voorgeschreven. De centrales willen dan ook voorstellen om aan te geven dat er bij een Bijlage groei/Groeiplan Defensie-traject één BCO is waarin eerst de mensen worden behandeld die zich hebben

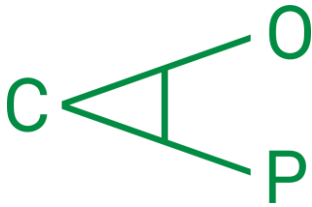

gemeld omdat ze denken rechten te kunnen ontlenen aan en dat er in voorkomend geval afspraken gemaakt kunnen zijn tussen sociale partners op het moment dat de definitie-uitbreiding van toepassing is. De reactie op de opmerking dat de centrales dan maar niet moeten instemmen met Bijlage groei is simpel, namelijk dat als de centrales geen BCO-1 krijgen op het moment dat er mensen zitten op een stoel die vervalft of in mindere mate terugkomt, de laatste zin uit de definitie gehaald kan worden want daar gaan de centrales per definitie nooit mee instemmen.

Mevrouw De Haan vraagt waarom het voor de centrales alsnog noodzakelijk is om een BCO-1 te houden als het personeelsvullingsplan gewoon gedeeld wordt door Defensie. Dit wordt vastgesteld in de BCO-1, of eigenlijk niet eens want dat is wat de BCO-voorzitter nadien doet. De heer Kropf antwoordt dat BCO-3 pas het definitieve personeelsvullingsplan vaststelt en in het URD staat dat dat is op het moment dat er een positief advies is gegeven. Het concept personeelsvullingsplan wordt in de BCO-1 besproken en dat is op basis van de aannames die er zijn. Daarbij wordt voor burgerpersoneel op een code 2- gewerkt met de omgekeerde ontslagvolgorde UWV en voor militair personeel wordt gekozen naar de beste kandidaat (los van of dit in de praktijk wordt gedaan). Op het moment dat er medewerkers zitten op een code 2- moet er een keuze gemaakt worden die uitgelegd wordt in de BCO-1. Dat moeten de centrales toetsen. Op basis van het plan krijgt men vervolgens een voornemen tot plaatsen/niet plaatsen. Het gaat om mensen van wie de rechtspositie wel degelijk wijzigt, dus zij hebben daar recht op. Zij moeten hun vinger kunnen opsteken en dat doen zij aan de hand van het voornemen plaatsen/niet plaatsen. Daarom hebben de centrales eerder al aangegeven dat er weinig mee gewonnen wordt, maar het kan nooit zo zijn dat er per definitie geen BCO-1 is want de centrales moeten toetsen of de omgekeerde ontslagvolgorde is gehanteerd en of mensen niet in andere groepen landen als de DBGE wordt gewijzigd. Het is gewoon een toets die de centrales moeten toepassen.

De heer Debie denkt dat het belangrijker is om naar de nieuwe situatie te kijken en ervaring op te doen over of, en in welke mate deze zaken zich gaan voordoen. Wat de heer Kropf zegt is terecht, dat als mensen daadwerkelijk in die situatie komen die toets gedaan moet worden. Spreker denkt dat dit in algemene zin maar bij weinig plannen aan de orde zal zijn en de toekomst moet uitwijzen of dit zo zal zijn. In een tussenrapportage zal te zien zijn welke trends zich ontwikkelen, wat de omvang van deze trends is en dergelijke.

Wat mevrouw De Haan lastig vindt is dat Defensie vanaf de start met de Bijlage groei al een aantal stappen in de richting is opgeschoven en nu gaan de centrales wederom een stapje verder. De centrales hebben het over 'moeten toetsen' maar de waarborgen naar de medewerkers toe -dat zij geïnformeerd worden, dat het afspiegelingsbeginsel wordt toegepast, dat Defensie zich houdt aan alle zaken waar zij wettelijk gezien of vanuit de eigen rechtspositie toe gehouden is- hanteert Defensie gewoon. In BCO-1 wordt inderdaad een concept personeelsvullingsplan door de centrales getoetst. Zij hoort de centrales zeggen dat zij dat moeten toetsen maar volgens spreker is het ook een gebrek aan vertrouwen richting de organisatie dat het concept personeelsvullingsplan wel op juiste wijze wordt ingevuld. Defensie geeft hier handen en voeten aan door interne richtlijnen te borgen, daar is de hele zomer hard aan gewerkt. De kwaliteit gaat omhoog zoals de centrales zelf kunnen zien. Zij kunnen steeds meer schriftelijk afdoen. Defensie komt de centrales tegemoet door alsnog een BCO-2 en BCO-3 op hetzelfde tijdstip plaats te laten vinden en daarmee de centrales alsnog een algemene procestoets aan de voorkant geven, terwijl Defensie vanaf de start heeft aangegeven dat niet te willen. In feite vragen de centrales nu om het hele BCO-traject door te voeren voor het kleine deel, de excessen die bijna nooit zullen voorkomen, terwijl Defensie om het vertrouwen vraagt om tijdens de testperiode conform BCO-2 en 3 de stappen te doorlopen. In BCO-3 is het personeelsvullingsplan inzichtelijk, kunnen de centrales de procestoets alsnog doen en omdat het nog voor de DBGE is kunnen dingen nog hersteld worden indien dit noodzakelijk blijkt. Als de centrales nog vóór de BCO-3 inzage willen in een personeelsvullingsplan dan kan deze tijdig worden aangeboden zoals eerder

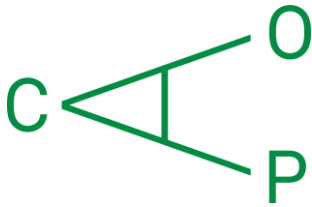
benoemd. Het gaat volgens spreker dan alleen om het overlegmoment dat de centrales op dat moment niet krijgen in de BCO-1. Zij vindt het persoonlijk wel lastig worden om hier een gesprek over te voeren omdat zij het idee heeft dat er echt nul beweging zit als het gaat om überhaupt over het schrappen van BCO-1 te praten indien er een gevulde stoel bij zit.

De heer Kropf wordt er nog veel vermoeider van want hij hoort weer dezelfde plaat, dat er de hele zomer hard gewerkt is, "laten we het bespreken", "het kan aanstaande donderdag", "we delen het niet". De centrales doen af en toe een BCO-1 waarbij er heel veel niet blijkt te kloppen. Zij doen inderdaad veel dingen schriftelijk af, maar die hebben zij dan wel getoetst. Spreker vond de Bijlage groei al veel te ver gaan want hij wilde gewoon het URD aanpassen maar partijen moesten naar een Bijlage groei, want dan kon in de Kamer gezegd worden dat het Groeiplan Defensie het URD gaat vervangen. Als de centrales iedere keer stappen moeten zetten en iedere keer moeten horen hoe veel Defensie de centrales tegemoetkomt, dan wordt hij er heel moe van. Mevrouw De Haan vraagt of de heer Kropf voldoende waarborg vindt als het personeelsvullingsplan aan de voorkant wordt gedeeld, de centrales er een toets op kunnen uitvoeren en daar in de BCO-3 op kunnen terugkomen. Er is nog steeds de mogelijkheid om dingen te herstellen. De heer Kropf zegt dat dat BCO-1 heet, dus van tevoren delen en de centrales doen het schriftelijk af of vinden er wat van.

Volgens de heer Debie gaat het er helemaal niet om wie van de partijen hoeveel naar elkaar toe is opgeschoven, maar gaat het om het zorgvuldig handelen in die situaties waarin er een groeiplan is en er ook mensen op bepaalde functies zitten. Daar is de borging voor en zodra het wordt toegepast kunnen partijen zien wat dat in de praktijk oplevert, of zij tegen problemen aanlopen of juist niet. Voor spreker is het belangrijkste argument de zorgvuldigheid voor de mensen die daadwerkelijk in de organisatie zitten.

De voorzitter is het met de heer Debie eens. Zij is even benieuwd hoe partijen nu voort zullen gaan. Mevrouw De Haan verwijst naar de vraag die Defensie heeft gesteld of het akkoord zou zijn om het personeelsvullingsplan tijdig te delen en BCO-2 en BCO-3 op één moment te doen plaatsvinden, waarop de heer Kropf heeft aangegeven daar niet mee in te kunnen stemmen. De heer Kropf corrigeert dit door erop te wijzen namens alle centrales te hebben gesproken en niet alleen namens de CCOOP. Hij herhaalt het antwoord van de centrales op het nieuwste voorstel, dat zij een BCO-1, BCO-2, BCO-3 willen houden als er sprake is van mensen oftewel de derde variant in de Bijlage groei, behalve als de sociale partners anders afspreken. Als dat niet zo is en het standpunt is dat de centrales dan maar niet moeten instemmen met een Bijlage groei, dan kan het betreffende gedeelte beter uit de definitie worden gehaald omdat de centrales hier nooit mee zullen instemmen. Dan zouden partijen elkaar alleen maar in de maling nemen en verwachtingen wekken en te hoog gewekte verwachtingen zorgen voor teleurstelling bij de defensieonderdelen. Partijen moeten hier transparant in zijn, aldus de heer Kropf.

De heer Schuitema meent dat partijen verzanden in de gedachte dat de hele versnelling in de BCO-1 zit. Dat is mogelijk, maar dan is een punt dat de definitie te ruim is. Volgens spreker gaat het om meer dan alleen de BCO-1. Als de BCO-1 zo belangrijk is om te schrappen terwijl de centrales wel de waarborg vragen maar denken dat het in werkelijkheid uiteindelijk allemaal wel meevalt en er niet veel gebruik van te zullen maken, vraagt hij zich af of het niet onverstandig is om er zo aan vast te houden terwijl de rest van het proces wel gewoon versnelt met de ruime definitie. Mevrouw De Haan zegt dat Defensie met het voorstel dat zij deed probeerde om een stap in de richting van de centrales op te gaan omdat Defensie het belangrijk vindt om over een totaal nieuw URD te gaan spreken. Vanaf BCO-2 / BCO-3 naar BCO-1 lijkt inderdaad maar iets kleins want het is maar één overlegmoment dus dat zijn dan twee BCO's die gevoerd worden op twee verschillende dagen. De heer Debie vraagt waarom mevrouw De Haan ervan uitgaat dat er twee BCO's zullen plaatsvinden, waarop mevrouw De Haan antwoordt ervan uit te gaan dat als er een BCO-1, 2 en 3 is, het personeelsvullingsplan hetzelfde is in de BCO-1 als in de BCO-3. Zij begrijpt daarom ook niet waarom de

toets die de centrales graag willen doen zowel aan de voorkant voordat de heroverweging plaatsvindt op dezelfde dag dan ook kan plaatsvinden in de BCO-3. Zij gaat er dan ook vanuit dat dit op twee verschillende dagen plaatsvindt en daar een tijdsperiode tussen zit. De heer Kropf zegt dat als het personeelsvullingsplan in BCO-3 hetzelfde is als in BCO-1 er wel een probleem is want na de BCO-2 wordt de vacature gezet en dan het leeuwendeel van de betrokkenen nog niet bekend. BCO-2 en BCO-3 kunnen op één dag plaatsvinden.

De heer Debie gaat ervan uit dat de centrales de toetsing in het gros van de situaties schriftelijk afdoen, zeker bij groeiplannen. Hij verwacht dat de omvang beperkt is want anders zou het URD gewoon gevolgd moeten worden. De keren dat er volgens de centrales wel een BCO-1 noodzakelijk is schat hij laag in. Mevrouw De Haan begrijpt dat de centrales desondanks niet het vertrouwen aan Defensie kunnen geven met een testperiode waarbij de stukken worden gedeeld maar er geen standaard overlegmoment is. Dat is waar Defensie om vraagt, vertrouwen voor een periode van 6 maanden voor uitbreidingsplannen waarvan partijen gezamenlijk overeengekomen zijn dat het een uitbreidingsplan is –dus waar al minder risico's aan de voorkant worden gezien- waarbij BCO-2 en BCO-3 op hetzelfde overlegmoment plaatsvinden en de centrales aan de voorkant het personeelsvullingsplan kunnen inzien. De heer Kropf antwoordt dat het fijn zou zijn als de centrales het vertrouwen zouden krijgen dat zij, als de kwaliteit zo hoog is als Defensie aankondigt, het schriftelijk afdoen.

De heer Schuitema zegt dat de centrales slechts om een haakje vragen, zodat zij kunnen aanhaken in de BCO-1 op het moment dat er naar hun oordeel iets niet klopt. Negen van de tien keer zal het haakje voorbijgaan en hangen de centrales er alleen een briefje aan. Spreker wil nog iets opmerken wat de beeldvorming betreft. Kennelijk heerst bij Defensie de beleving dat zij steeds meer de kant van de centrales op beweegt en de centrales steeds verder weg gaan. Het gaat uiteindelijk weer om de definitie en als naar het begin van de discussie over de definitie wordt gekeken, hadden de centrales moeite met het woordje 'voornamelijk' omdat zij vroegen om vertrouwen dat zij niet op iedere code 4 en 2- lastig zouden gaan doen. Nu zijn partijen al zo ver dat de definitie de codes 4 en 2- benoemt en zelfs dat als er mensen op zitten het ook nog als groei kan worden gezien. Dat heeft Defensie binnen en dan wordt de centrales gevraagd om ook nog eens het haakje van de BCO-1 weg te halen. Het beeld dat de beweging de kant van de centrales op is gegaan deelt spreker niet; het is eerder andersom. Gelukkig staat dit goed weergegeven in de verslagen, meerdere keren. Hij vraagt nogmaals om het haakje.

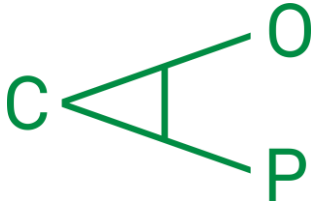
De voorzitter zou de vergadering graag weer even schorsen.

De heer Suwout denkt dat duidelijk is hoe de centrales erin staan en dat Defensie moet gaan kijken wat ze er in relatie tot alle andere punten over gaat zeggen. Defensie had nog een finaal punt in de voorbereiding en het lijkt hem goed om dat punt na de schorsing ook maar te maken zodat vandaag in ieder geval het complete gesprek gevoerd is. Ook Defensie zal het totaalpakket beschouwen, net als de centrales dat doen.

De heer Kropf wil meegeven dat er ook inzake een proefperiode nog een termijn bepaald dient te worden. Van de kant van de centrales (de heer Debie) werd een jaar genoemd, Defensie noemde 6 maanden.

SCHORSING 12.29 – 12.37 UUR

De voorzitter hervat de vergadering. De discussie gehoord hebbende stelt spreker vast dat partijen er vandaag niet uit gaan komen. Zij stelt voor om de resterende vergadertijd te benutten om het onderwerp KSO te bespreken en geeft hiertoe het woord aan mevrouw Rooijackers.

KSO

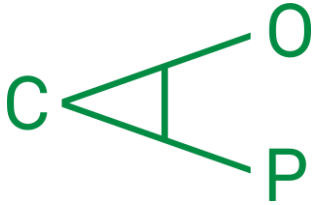
Mevrouw Rooijackers zou ten aanzien van de KSO-norm willen benadrukken waarom dit punt voor Defensie belangrijk is. De kern is om dingen die simpel zijn ook simpel te doen. Het gaat Defensie om kleine operationele eenheden waar overzichtelijke organisatiewijzigingen nodig zijn die niet veel om het lijf hebben. Te denken valt aan een peloton bij de Landmacht, een afdeling binnen een brigade van de KMar, maar ook operationele eenheden bij het Korps Mariniers en andere defensieonderdelen. Als daar een URD- of Groeiplan Defensie-traject voor gelopen moet worden is de werklast niet in verhouding. Het is Defensie dus om beperking van de werklast en vermijden van complexiteit te doen. Doorgaans gaat het om gemiddeld 40-50 vte'n op defensieonderdeel niveau -4 of soms -5. Defensie heeft gevraagd om een KSO-norm van 50. Spreker is zich bewust dat er verschillende standpunten over zijn. Zij hoort deze graag, alsmede welke waarborgen er voor de centrales nodig zijn om Defensie hierin tegemoet te komen.

De heer Kropf vraagt wat 'defensieonderdeel min 4 / min 5' betekent. Mevrouw Rooijackers legt uit dat dit de niveaus vanaf de commandant naar beneden betreft. De heer Kropf concludeert dat een peloton dan -8 is, behalve bij de Marechaussee waar het ongeveer -3 is. Mevrouw Rooijackers heeft als argument willen neerleggen dat het om overzichtelijke kleine onderdelen diep in de organisatie gaat.

Het tweede dat de heer Kropf helemaal niet begrijpt is dat er allemaal voorbeelden gegeven worden van dingen die perfect in een Bijlage groei kunnen van 3 pagina's. Bij een peloton extra, meer van hetzelfde, is alles code 2+. Het grootste probleem is voor spreker echter dat er gezegd wordt dat het vooral operationele eenheden betreft, en klein. Over 'klein' zegt hij 50 vte'n overigens niet klein te vinden en later nog wel op de waarborgen terug te komen. Wat het 'operationele' betreft geeft spreker aan heel veel dingen te zien bij de Staf, COMMIT, DOSCO en ook op het PKC. Mevrouw Rooijackers zegt dat de groei van de organisatie begint bij de staf want daar zitten de medewerkers die de opdrachtnota's, inrichtingsnota's, beleidskaarten en dergelijke moeten schrijven. Dat is de reden dat de centrales daar in eerste instantie meer groei hebben gezien. Wat het andere punt betreft licht spreker toe dat het om vermindering van werklast en complexiteit gaat. KSO worden behandeld met één formulier met een bijlage en een gedegen MC-advies, waarbij het volstaat om het één keer formeel te bespreken. Voor een URD- of Groeiplan Defensie-traject zijn meer overlegmomenten nodig.

De heer Kropf reageerde op de inleiding waarin gezegd werd dat de KSO nodig zijn voor kleine operationele eenheden. Het is iedere keer hetzelfde probleem: 'we willen dit' en 'we doen dat in de praktijk'. Dit vindt hij wel lastig. Spreker ziet net een groeiplan binnenkomen voor een schip van de Marine, alles code 3. Hij sluit niet uit dat dit plan binnen een paar dagen schriftelijk wordt afgedaan dus zo ingewikkeld is het niet. Als hij dan voorbeelden uit de praktijk krijgt zoals 'we hadden 4 mensen die hartstikke goed werk deden, daar maken we nieuwe stoelen voor op hetzelfde bureau met andere constructies', dan vindt hij de inleiding op zijn zachtst gezegd wel wat verwarring stichten. Mevrouw Rooijackers heeft haar inleiding bewust kort gehouden maar misschien had zij er dus meer woorden aan moeten wijden. De KSO-norm geldt voor de hele organisatie maar zij heeft willen laten zien waar de noodzaak zit.

De heer Schuitema roept op om de KSO-discussie buiten de Bijlage groei te houden. Partijen verschillen best wel van mening, liggen ver uit elkaar, dus het zou zonde zijn als het hele Groeiplan erdoor wordt opgehouden. Daarnaast wordt de discussie erg gevoerd op aantallen terwijl het uiteindelijk om de personele consequenties gaat, dat is de basis. Eerlijk gezegd is een aantal van 50 arbitrair, want waarom zou het niet bijvoorbeeld 100 zijn als er goede waarborgafspraken gemaakt worden. Als het gesprek goed gevoerd wordt is er vanuit de ACOP echt wel bereidheid om te kijken hoe een en ander vorm gegeven kan worden. Het heeft iets meer aanloop en dus iets meer tijd nodig, maar spreker verwacht hier echt wel uit te komen. De focus op de aantallen begrijpt hij echter niet helemaal want als er bij 4 vte een verleden in zit in personele consequenties is er nog steeds geen eenvoudige snelle klap.

De heer Debie is van mening dat er voor uitbreiding van een operationele eenheid een groeiplan nodig is omdat daar personeel, materieel en alle andere factoren aan vast zitten. Het is de vraag of dat met een KSO gedaan kan worden, los van het feit dat de medezeggenschap op dat niveau het niet kan overzien omdat ze daar geen ervaring mee hebben. Er is wat spreker betreft over de aantallen te praten maar er is dan wel behoefte aan achterliggende argumentatie om het op een bepaalde manier te doen. Ook de heer Debie denkt dat het verstandig is om het onderwerp buiten de Groeiplan-discussie te plaatsen om vertraging in de implementatie daarvan te voorkomen. Spreker is namelijk voorstander om daar zo snel mogelijk mee door te gaan.

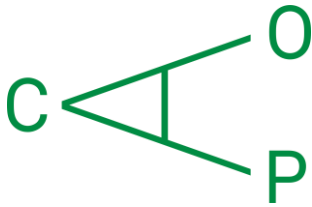
De heer Van Riel zegt dat partijen inmiddels weten wat het 'gedegen advies van de medezeggenschap' betekent, naar aanleiding van een plan bij CLRS waarbij inzake tijdelijke arbeidsplaatsen en verhoogde instroom geen separate instemming van de lokale MC meer is. Spreker vraagt of dat is waar door mevrouw Rooijackers op bedoeld wordt. Mevrouw Rooijackers kent deze casus niet en neemt aan dat de commandant aanvullende afspraken of iets dergelijks heeft gemaakt. Mevrouw De Haan wijst erop dat deze casus niet de regel reflecteert en dus niet gezegd kan worden dat dit standaard gebruik is bij Defensie. De heer Van Riel onderstreept dat sociale partners er hele andere afspraken over hebben gemaakt. Het BMD vermeldt dat waar een voorgenomen maatregel aan de orde is, het advies van de medezeggenschap bijgevoegd moet worden.

De heer Kropf wil in aanvulling op de collega's die aangaven om de KSO-discussie niet nu te voeren nog eens wijzen op de ROR. Als de wens is om over de KSO-norm iets anders af te spreken zal de ROR eerst moeten worden aangepast. Dit betekent per definitie vertraging, dus is het nog een argument om de discussies van elkaar los te knippen. Bovendien staat in de ROR –en in andere documenten- dat de vakcentrales gaan over de rechtspositionele aspecten. Hier moet nu echt goed bij stilgestaan worden want er komen medezeggenschappen op het net die zeggen 'we hebben 4 functies geschrapt, er zitten 3 mensen op, hoe gaan jullie zorgen dat deze mensen in het SBK komen'. Als er rechtspositionele effecten zijn dan gaat de MC daar niet over. Bij een ander defensieonderdeel worden bijvoorbeeld mensen aangenomen op niet bestaande functies, die wachten op een opleiding en worden gedetacheerd als afwashulp bij Paresto. Dat is niet wat partijen beoogd hebben.

De heer Schuitema is van mening dat betreffende de KSO-norm in de ROR, partijen gezamenlijk afspraken kunnen maken over KSO van 5-50 vte. De heer Kropf zegt hierop terug dat het volgens de ROR dan wel een reorganisatie is en geen KSO. De heer Schuitema antwoordt dat er alsnog voor de categorie een andere procedure kan worden afgesproken.

De voorzitter vat samen dat de standpunten van de centrales zijn gehoord. Het is intussen 12.50 uur. Spreker stelt voor om het overleg volgende week te heropenen en hoopt dat partijen tot een puntlanding kunnen komen met betrekking tot de '4+1'. Defensie neemt de vragen en standpunten van de centrales mee. De voorzitter vraagt of de heer Suwout nog een samenvatting of vooruitblik wil toevoegen.

De heer Suwout memoreert dat het gesprek tussen partijen aanvankelijk over de Bijlage groei ging, vooruitlopend op het URD. Op een gegeven moment is het gesprek met de staatssecretaris gevoerd, die heeft aangegeven zo veel mogelijk tempo te willen maken. Inmiddels kan Defensie er als sector moeilijk aan ontsnappen om iedere keer over de materie te praten vanuit dat wat er nu bestaat. Defensie wil de discussie over een nieuw URD voor zichzelf eigenlijk een aanzet geven door een externe commissie te betrekken van mensen die daar kijk op hebben vanuit hun achtergrond, positie, functie of statuut. Deze commissie zou Defensie adviseren over de wijze waarop een nieuw URD in de huidige groeisituatie handen en voeten zou kunnen krijgen. Spreker vindt het relevant om te noemen dat het idee is om een dergelijk

advies in te winnen alvorens Defensie over een nieuw URD aan tafel komt. De werkgever wil om het advies vragen maar het is ook mogelijk om dat als sectortafel te doen.

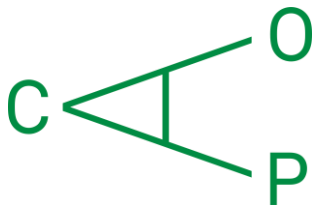
De heer Schuitema vindt dat het de werkgever vrij staat om in te huren wie ze wil en meldt dat de experts van zijn vakcentrale absoluut beschikbaar zijn om bevroegd te worden in het onderzoek. Meedoen aan de inhuur zodat zijn centrale ook gebonden is aan het advies vindt spreker wat lastiger, mede omdat hij denkt dat het niet nodig is. De ACOP is volgens hem prima in staat om met een open blik naar een nieuw URD te kijken, want daar zijn voldoende aangrijpingspunten voor. Er is voldoende kennis en ervaring in huis om dat ook handen en voeten te geven. Persoonlijk zou hij het zonde vinden om belastinggeld eraan te besteden.

De heer Kropf gaat nog een stap verder. Hij vindt het niet alleen maar meer dan zonde van het geld maar ook van de capaciteit van de HDP die hier in gaat zitten. De experts van de CCOOP zullen niet beschikbaar zijn als er kennelijk externen zijn die de wijsheid in pacht hebben en nog nooit met het URD gewerkt hebben. Hij oppert om vooral de Boston Consulting Group in te huren want zij zijn lekker goedkoop. Spreker ziet ooit dan wel een voorstel tegemoet waar partijen opnieuw gaan beginnen. Eén ding weet hij zeker en dat is dat het nooit is wat de specialisten gaan ervaren. Wel wil hij benadrukken dat de CCOOP openstaat voor een 'clean sheet'-operatie, in plaats van kijken naar het huidige en dat aanpassen naar het nieuwe. Spreker stelt voorop dat de echte specialisten op dit vlak volgens hem binnen Defensie en de bonden zitten. Wellicht moet het TW URD een opdracht krijgen om te onderzoeken wat niet alleen bij deze tijd past, maar ook bij veranderende omstandigheden. De sector zou naar een pakket toe moeten dat in alle situaties toepasbaar is. Met name bij Defensie wordt vaak gezegd dat het URD geschreven is voor krimp –hetgeen niet helemaal waar is- en er zou gekeken moeten worden naar iets waar partijen weer een aantal jaren mee verder kunnen. Het heeft sprekers voorkeur om dit samen te doen, waarbij de lessons learned worden meegenomen maar waarbij het zeker niet de bedoeling is om iets te gaan tweakken wat al niet helemaal voldeed.

De heer Debie vindt dat de werkgever vrij is om een commissie in te stellen. De mate waarin het AC hierin zal participeren heeft sterk te maken met wat de onderzoeksopdracht zal zijn, wat de onderzoeksvraag zal zijn en wat de kwaliteit is van de mensen die in de commissie zullen zitten. Als die mensen alleen maar zicht hebben op de ondernemingsraden en hoe er vanuit die wetgeving wordt gehandeld, dan gaat dit voorbij aan de afwijking die Defensie er met een bepaald doel en een bepaalde geschiedenis in heeft. Er is een bepaalde reden waarom de defensieorganisatie, en met name de krijgsmacht, anders is dan andere organisaties en dit heeft weerslag op hoe het overleg is ingericht. Dat beperkt zich niet tot de centrales van overheidspersoneel maar heeft ook betrekking op hoe de medezeggenschap is ingericht.

Als samenvatting van de besprekingen van vandaag en vooruitblik naar volgende week, stelt de heer Suwout vast dat in ieder geval alle punten die besproken moesten worden nu besproken zijn. Wat betreft beleidsvoornemen, pieptermijn, de definitie ziet hij nog wat mitsen en maren maar hij verwacht dat het in een voor ieder werkbaar richting kan gaan. Ten aanzien van de BCO is er nog een punt waarop partijen uit elkaar liggen en ook over de termijn voor hoe lang met het Groeiplan gewerkt zal worden lopen de ideeën nog uiteen. De centrales zeggen een jaar en het idee van Defensie is eigenlijk een half jaar. Voorts is spreker ook benieuwd naar de KSO, waarbij hij zeker de connectie met de ROR ziet en ook nagedacht heeft over de optie die de heer Schuitema bood. In het gesprek van volgende week zal hij niet willen toespitsen op 40, 50 of 60 maar op wat de centrales ertegenover stellen.

De heer Debie vraagt de heer Suwout naar de argumentatie achter de periode van een half jaar voor de evaluatie. Spreker vraagt zich af of de defensieonderdelen in staat zijn om transformatie snel in plannen uit te werken. De heer Suwout zegt dat Defensie aan de ene kant de discussie graag wil kortsluiten, al is het heel pragmatisch alleen maar om ruimte op de tafel te maken voor alle andere dingen die partijen nog willen

doen. Aan de andere kant is de vraag of Defensie dan voldoende geëquipeerd is met wat er afgesproken is, reden waarom het voor een niet al te lange termijn wordt vastgelegd want dan is er tot die tijd geen gesprek meer. De heer Debie zegt hierop terug dat zijn centrale kijkt naar hoe alles in de io REO's verloopt en daar wekelijks over spreekt. De knelpunten en beperkingen worden opgesomd en op die manier is het een 'rolling plan'. Het is dus niet zo dat –of het nou 3 maanden, een half jaar of een jaar met Defensie besproken wordt- er in de tussentijd niets gebeurt, maar spreker wil gewoon goed kunnen zien wat er in de praktijk gebeurt.

De heer Kropf wil in het kader van verwachtingenmanagement weten wat er voor volgende week nog ter voorbereiding wordt aangeboden of niet. Voorts wijst hij erop dat er met een proefperiode van een half jaar waarschijnlijk niets geëvalueerd kan worden. Mochten partijen er volgende week samen uitkomen en afspreken om op 1 januari te beginnen, dan moet het eerste plan conform de nieuwe Bijlage groei nog bedacht worden. Het lijkt spreker goed om, als partijen tot een afspraak komen, er ook realistisch gekeken wordt naar wat het eerste plan in de nieuwe afspraak gaat zijn en de redelijke termijn om dat te doen inclusief een eventueel BCO-traject. Het laatste dat hij wil opmerken is dat er juist al een 3-maandelijkse evaluatie werd afgesproken. Hij roept op om dat nou eens te gaan regelen. Spreker heeft namelijk veel liever een informeel 'klokken gelijkzetten'-momentje waar snel en efficiënt dingen besproken kunnen worden.

In antwoord op het eerste punt, wat te verwachten is voor dinsdag zegt de heer Suwout zich niet te kunnen vastleggen op het leveren van een stuk binnen nu en een week. Hij stelt voor om de vergadering op te schorten en volgende week verder te gaan. Wat hem betreft laten partijen de punten beleidsvoornemen, pieptermijn en de definitie dan even zitten. Defensie wil in ieder geval terugkomen op het punt van de BCO-1, de evaluatietermijn (proefperiode) en KSO. Volgende week zou ook naar een afronding op papier gestreefd moeten worden zodat de afspraken niet alleen maar in verschillende verslagen vindbaar zijn.

Agendapunt 4: Naleving SOD-afspraken 17 december 2024 (SOD/25.0021 + 1 bijlage)

Agendapunt 5: Voorwaardelijk ontslag (AP/25.0350 + 1 bijlage)

Agendapunt 6: Concept beleidsvoornemen LRP 1734 JKB Schieten van het CLAS (REO/25.0123)

Agendapunt 7: Aanstelling burger als brigade-generaal (SOD/25.0297)

Agendapunt 8: Rondvraag en sluiting